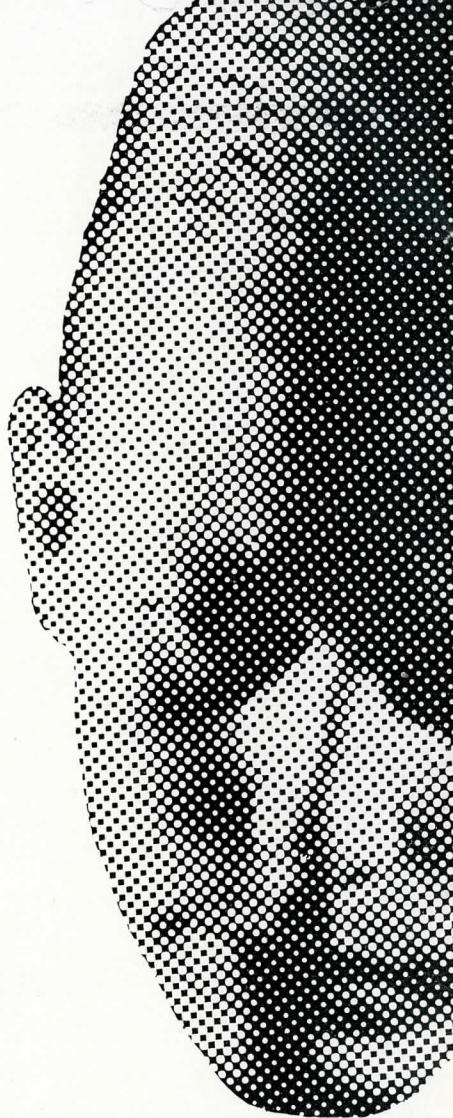

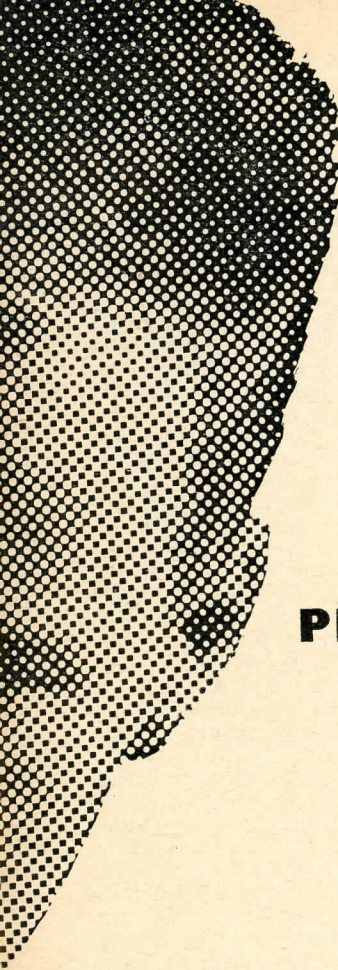
repertoár malé scény

ROČNÍK 4 | 1966 | ČÍSLO 12

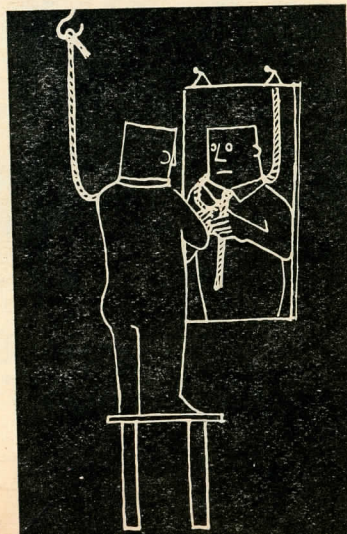
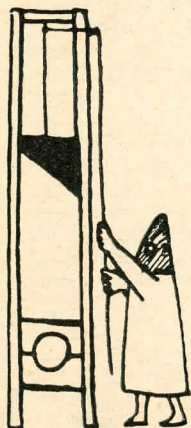
smr

**PŘEDSTAVUJEME
VÁM
26LETÉHO
ŠVÝCARSKÉHO
GRAFIKA
URSE
GRAFA**

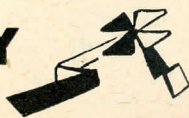
ALDO NICOLA J

monolog

Měšťanský salónek. Pohovka, křesílko, nízký stolek, na něm kytice ozdobená bílým tylem a velký stůl plný svatebních darů.

KATEŘINA (asi 45 let, vstoupí. Je ve svatebním, v bílém. Na hlavě myrtový věneček se závojem, který se jí svezl poněkud nazad. Jde zvolna kupředu, v rukách květy pomerančovníků. Zastaví se a zahledí se melancholicky na kytici): Když jsem viděla, že na mě na prahu kostela nečeká, on, vždycky tak přesný, chtěla jsem se obrátit a jít domů. Ale to bylo jako když píchne do vosího hnízda. Všichni se přimlouvali jeden přes druhého „jen počkejte, kam byste chodila, takové zdržení se může přihodit náramně snadno... ženich musí přijít každou chvíli...“ Čekala jsem dobrou hodinu. Trásla jsem se v těch hadříkách jako osika. Doufám, že jsem si nepodráždila měchyř... A všichni ti přimlůvci kolem na sebe významně pomrkvávali a škodolibě se usmívali... Neměla jsem nikoho zvat!... Jo, a co kdyby se byl ten sňatek přece jenom uskutečnil? To by nebylo správné, abych se dávala oddat potají jako bych měla kdoví co skrývat... (Stále velmi rozmrzelá, snaží se však brát věci s klidem filosofa) Jen ať se mi smějí za zády! Pořád je to stokrát lepší, když si člověk užizne ostudu, než aby si zničil život. Navždycky. A potom... budme upřímní: pro koho to byla větší ostuda, pro mě, nebo pro něho? Ha! (Sedá si na pohovku, začíná se rozpomínat) A dělал takový slušný dojem... Kdyby to byl nějaký zajíček, nic neřeknu... ale zralý šestapadesátník... vážná povaha... muž, který budil důvěru... Tvářil se jako citlivka... to bylo samé tuťu ňuňu... Jednal se mnou jako s děvčátkem, ačkoliv jsem mu od první chvíle poctivě řekla, kolik je mi doopravdy, na den. Díval se na mě těma svýma velkýma, velikanánskýma očima a neustále opakoval, že pro něj jsem... pouhopouhé děcko. Připadala jsem si v jeho společnosti

SVATBA S KAMENY

tak bezpečná. A děkovala jsem nebi, že mne ještě v mých letech potkalo takové štěstí. Pěkné štěstí!... Jiná na mém místě by vyváděla kdovíco. Já ne, já jsem zachovala klid. Ani jednou jsem se z lávice neohlédla: tak jsem si byla jistá... že se už neobjeví... Alespoň v z k á z a t mně mohl, že si to rozmyslel... Ale nechat mě čekat přes hodinu v kostele... A v těchhle šatech!... To on do mě pořádně hučel: „Chci tě mít v bílém! Chci tě mít v bílém... s květy pomerančovníků a se vším, co k tomu náleží.“... Mně to připadalo směšné. Ale on trval na svém. Říkal: „Tak ty se za to naposledy stydiš, že si mě bereš...?“ (*Přejede si dlaněmi boky a přistupuje k zrcadlu*) Nakonec jsem se podvolila. Abych mu udělala radost. Celkem bez velkého násilí, protože už jako děvčátko jsem takhle nějak o tom snívala: bílý závoj a květy pomerančovníků. (*Výbuch zlosti*) Dobře ti tak, dobře ti tak, káčo! Máš, cos chtěla!... Co mně chybělo? Nic. Měla jsem pěkný byt, slušný příjem, dobré přátele... Byla jsem sama, to ano, jenže samota je dnes pojem velice relativní. Kolem člověka je všude takových věcí, které ho doprovázejí na každém kroku: rádio, televize, telefon... A potom, já jsem taková povaha, která si vždycky stačí sama. Vážně. Jednou mi přítel poslal štěně... a já jsem ho vrátila ještě ten den. Ne že bych neměla zvířata ráda, naopak! Nepocítila jsem prostě nikdy potřebu, abych se musela dávat bavit zvířetem. Měla jsem svůj klid, svoje návyky... Náladová jsem nikdy nebyla. Ani v mladších letech ne. A ne že by snad teď už o mne nikdo ani nezakop. To zase prrrr! Páni se kolem mě vždycky točili, a ne jeden!... Jenže já mám moc silný charakter. A to muži nelibě nesou, když narazí na ženu, která se před nimi hned nesloží jako... oddaná poddaná. Pokud jde o slabší pohlaví, pánové se ještě nevymanili ze zajetí středověkých představ... Neřkám, že i na mě to kolikrát nesedlo a chtěla jsem se vzdávat — vdávat. Jenže to bych se bývala musela odříct sama sebe a tak jsem zůstala do svého... věku... slušná. Možná, že jsem nikdy nepotkala toho pravého... Ono to ale asi bude přece jenom ve mně... Čemu se teda hrozně dívím, když čtu v novinách, že zas nějakou ženu někde přepadli a... znásilnili... Budiž! Ale jak to, že něco podobného jaktěživo nepotkalo mě? To mě zrovna musí potkat takový budiž-

kničemu! A ještě mi způsobí takovou potupu!... Za všechny ty laskavosti, kterými jsem ho zahrnovala... Vždyť jsem se o něj starala už jako přepečlivá manželka... A on se tvářil tak vděčně... Díval se na mě těma svýma velikýma, velikanánskýma očima... Když jsem tak vidávala před sebou, jak dokázal být neustále vlídný, jak je neškodný, napadlo mě kolikrát: Není on ten člověk trochu připitomělý? Vzdělaný byl, to ano, vychovaně taky, sympaticky, ale nemělo to všechno jaksi... šmrnc. Poznala jsem ho v domě u jedněch přátel. Vyprávěl mi o sochách... o pomnicích... on zbožňoval zříceniny, vykopávky... Pocítil ke mně hned náklonnost. A já k němu taky. Naslouchala jsem mu plna obdivu. Umění jsem nikdy nerozuměla ani za mák. Mně se líbí jediné to, co je solidní, co se dá k něčemu použít. Nádraží například, tramvaj, rýpadlo, automatické váhy... Jemu se zase líbily kameny. Zvolil si je za své povolání. Dělal průvodce turistů. Sblížili jsme se přímo bleskově. A když jakoby mimochodem, využívaje nepřehledné situace, vzal moji ruku do svých dlaní... nechala jsem mu ji. Působil dojmem velkého smělce, choval se tak mužně... a proto, když začal naléhat, že mě doprovází, neřekla jsem ne. Na prahu domovních dveří mi políbil na rozloučenou... ruku. Možná, říkala jsem si, možná, že ti zítra pošle květiny... Místo toho mně druhý den telefonoval, jestli prý s ním nechci jít na procházku. Jo! Kytíčku, to ne. To mi nikdy neposlal. Ani květiny, ani sladkosti, ani dárečky, nic. Nesmírně zdvořilý... ale jen aby ho to nic nestálo! Jediná zábava, kterou mi štědře nabídl, byly hroby... zříceniny... prohlídky historických památek: kameny. Plahočili jsme se po těch vykopávkách hodiny a hodiny. Šlapala jsem za ním jako mezek, jelikož jsem byla přesvědčená, že mu to udělá radost... Myslela jsem si, že to je takový jeho svérázný způsob, jak on chápe lásku: místo „řekni to květinou“ říká to kameny. Když jsme potom přišli domů, sotva jsme pletli nohama, měl vždycky hlad jako vlk. Pane bože, ten toho spořádal!... Pochopitelně: nešlo to z jeho kapsy. Ze začátku říkal, že se stydí, upejpal se. Ale jak uviděl prostřený stůl... oči mu vylezly z důlků a nebyl k udržení. A ty poklony u tabule! „Víte, že máte krásný byt?“... „A víte, že tu je velice útulno?“... „A víte, že tady máte božský klid?“... Nebo se zase vy-

ptával: „Je tady v zimě dost teplo?“... „Je tady v létě dost chládek?“... Informoval se. Nad mým kuchařským uměním se přímo rozplýval. „Ne že bych byl zmlsaný, paní Kateřino, ale málo platné, ta vaše kuchyně má punc: pravá domácí strava.“... To věřím. A laciná! Když byl sám, zhltnul někde nakvap pár soust polenty vestoje... „Kvůli štíhlé linii,“ tvrdil. A jak byl ke mně uctivý!... Až přehnaně! Veškerou svoji útočnost na mě vyčerpал hned v první den našeho seznámení. Divoch!... Chápu, že by jaksi... bouřlivé výlevy působily v našich letech poněkud komicky, ale co je moc, to je

moc málo. A mezi námi toho bylo opravdu moc... málo. Já jsem na jistě věci nebyla sice vysazená ani jako... mladší... Což potom teď, že ano?... Ale přesto jsem se nemohla ubránit pocitu jakéhosi... čistě ženského zklamání. Trochu té útočnosti v něm... zablikalo jedině onoho večera, kdy mne požádal o ruku. Venku začínalo být zima, přišly mlhy, na kamelech bylo kluzko... trávil u mě celé dny. V teploučku, a pořád nic. Až jednou večer, sotva odložil příbor, řekl mi zcela neočekávaně: „Katy, proč my se vlastně nevezmeme? Teď už přece...“ Teda, to se mě dotklo! Jaképak „teď už přece“?... Když mi akorát jednou stisknul ruku! Zřejmě postřehl moje rozladění, protože hned pokračoval: „Teď už přece... když patříš, tak říkají, k domácnosti...“ Na to jsem se začervenala a s pohledem na vyjedené talíře jsem řekla „ach“. Díval se na mě s velkým zalíbením a potom mi dal — pusu! Tuhle... na dolíček. Krásnou pusu!... Myslela jsem, že bude slastí... po mně. Obdivovala jsem jeho mužné sebeovládání, zato já jsem je ztratila úplně. Vypnula jsem televizi a začala jsem se zpovídat... Řekla jsem mu všechno, ale opravdu všechno. I to, že jsem dosud... panna. Ani to s ním nehnulo! Řekl jenom, že se jednou rozhodl, že si mne vezme a jestli prý jsem taková nebo maková — ano, to řekl — na tom prý nesejde. Naproti tomu nápadně oživil, když slyšel, že nemám žádné příbuzné, že jsem na tom světě úplně sama. (*S náhlou zlostí*) Určitě doufal, že pochová dřív mě než já jeho. To vím, to by se mu to... vyhazovalo z dědictví! Z kopýtka! (*Přemýšlí*) Ale... při tom ta jeho nápadná starost o moje zdraví...?... Pane bože, teď, když na to tak myslím... Vždyť on by mne byl schopen... otrávit! Tyhle typy s těma uhrančivýma očima — vlastně je měl vyboulené, asi bazedov — těm není co věřit... Brrr! Měla jsem namále! Štěstí, že to tak skončilo... Díky bohu! Ostatně, přivázat si ho na krk, i kdyby mě byl neotrávil, byla by to stejně katastrofa: připravil by mě o všechno. Přivolila jsem k sňatku jedině z vrozené velkodušnosti... z lásky k bližnímu. My ženy jsme již někdy takové idiotky... Nechápu proč, ale když jsem ho slyšela vyprávět o jeho samotářském životě v podkrovním kumbálku, snad bych mu v té chvíli dala... všechno! Ale všechno!... On si o nic výslovně neřekl, bohužel... Doma si musel obstarat první po-

slední ... Kolikpak mu taky ty šutry mohly vynášet? V takovém městečku, kde cizí turista zastaví jenom, když mu dojde benzin ... Musel počítat s každým niklákem. Zní to nepravděpodobně, ale právě tohle jeho nuzáctví, to mne k němu nejvíc vábilo! Trápila jsem se, ale tak hrozně jsem se trápila, že jsem měla potřebu ... dávat. Viděla jsem ho v duchu, jak si nouzově žehlí kapesníky: tiskne je mokré na okno svého mládeneckého brlohu a přejíždí je upatlanou dlaní ... a tu mě vždycky polily slzy ... Bývala bych si ho vzala pro tu nejpitomější pohnutku, co svět zná: ze soucitu! A byla jsem tak zaslepená, že jsem nepostřehla, jaké to je z jeho strany hnusné počtářství: stáří se blížilo ... viděl, že s těmi svými vykopávkami žádnou díru do světa už neudělá, a tak si řekl: „Malá domů! Ožením se a budu mít na stará kolena zaopatření.“ To věřím, že se ti „zamžívaly oči pohnutím, kdykoli ses na mne podíval“ ... Viděl se už v ráji! ... „Chci tě mít v bílém! Chci tě mít v bílém!“ ... No prosím, tady mě máš, v bílém ... A kdo nakonec nepřišel? ... Pán v černém ... Když jsem se dnes časné zrána oblékala ... tys byl již na cestě za neznámým cílem, vstříc novým ... vykopávkám! ... Ach, to jsem si oddychla! Jako bych se zbavila železné koule na noze ... volná ... jako bych omládla o dvacet let! ... Co tomu řeknou lidé, to je mi srdečně jedno. Ani ty peníze neoplakávám, co mě to stálo. A stálo mě to hodně! Zachtělo se ti zkusit, jaké budeš mít pocity jako nevěsta? No, tak sis to vyzkoušela. Svatební dary — všechny došly na moje jméno — ty prostě vrátím. A je po komedii. Na svatební cestu pojedu sama. Hm ... jak já jsem vlastně přišla včera večer na ten nápad? ... Kdyby mě zabil, tak si nevzpomenou. Prohlíželi jsme si svatební dary. Já, srdce samá poezie, on ... zvrhle lačný, plný nároků jako vždycky, kritizoval hned to, hned ono ... Zrovna on, který mi nikdy nedaroval ani chlup! Dokonce ani prstýnky nekoupil! Prý ... v našem věku ... Jo, kdyby to tak byla nevěstina povinnost, to by chtěl pro sebe určitě dva: na každou ruku jeden! ... Náhodou jsem si ten večer navlékla brilantový prsten, památku po matce, který on předtím nikdy neviděl. Chvilí se na něj díval jako náměšičník, oči nemohl od prstenu odtrhnout, jako bych byla jenom ruka ... a najednou mě za tu ruku vzal a povídá celý roztřesený: „Jjje pravý? ...“

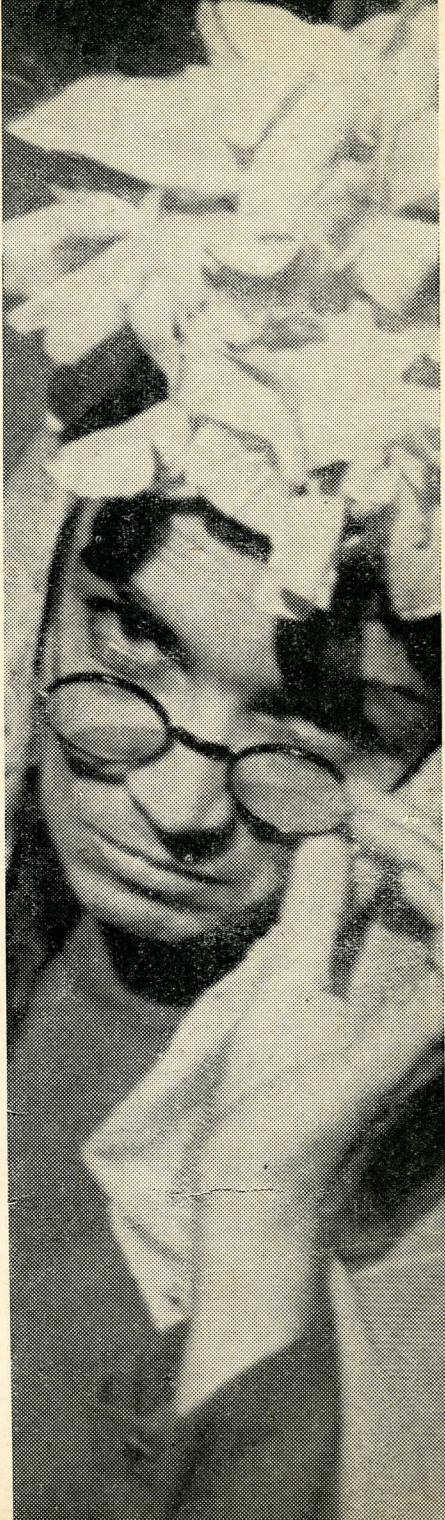
Nevím, co mě to v té chvíli napadlo, že jsem odpověděla stroze: „Ne.“ Pohlídl na mě vyčítavě a tvářil se hrozně ustaraně. Cítila jsem, jak se mi obrací žaludek ... Je možné, že by ten člověk byl takový hamoun? Takový ... hmotář?! ... V tu chvíli se ve mně něco vzbourilo ... No počkej, já ti zatopím! Jestli si myslí, že objeví slepici, která mu bude snášet zlatá vejce ... A začala jsem vyprávět dojemnou historku o burzovních spekulacích, které nevyšly, o směnkách, které budou v nejbližších dnech splatné ... Pohlížel na mě celý zděšený. Přeháněla jsem tím víc: řekla jsem, že jsem zadlu-

žená až takhle, na baráku vážne hypotéka... kapitál je fuč... A abych tomu nasadila korunu, uchopila jsem ho prudce za ruku a pohnutě jsem mu děkovala, že si mě bere a že mi tak pomůže, jak pevně doufám, čelit nejistým dnům stáří... Byl zničen. Konečně se v jeho velkých, velikanánánských očích objevil nový výraz: zoufalství. Zamumlal nějakou výmluvu a rychle se odporoučel. A já jsem zůstala stát uprostřed svatebních darů jako opářená... Potom jsem ale začala myslet... a myslet... A přišla jsem na to, že jestli tomu uvěřil, jestli si mě chtěl vzít jenom pro peníze, pak je amen. Už už jsem byla v pokušení, že mu zavolám, že mu řeknu, že to byl všechno jenom žert... A proč bych to dělala? Jestli mě miluje... jestli mu na mých penězích nezáleží... pak do kostela přijde tak jako tak. A jestli mě rád nemá... ať si jen zůstane u svých šutrů. V obou případech jsem mohla jenom... získat. Ale pro jistotu jsem se přece jenom oblékla do bílého jakoby nic a šla. Byla jsem si jistá, že se neobjeví. Taký ne. Nepřišel. Tím lépe. Proč bych měla naříkat? Aspoň jsem zase svobodná. A za málo. Advokát by přišel draz. A na svatební cestu stejně pojedu. Na dlouhou. Dva krát tak dlouhou! Rozptýlím se. Potom se vrátím a... Možná, že první dobu se budu cítit poněkud osamělá... Nevadí. Opatřím si psa. No ano, pejska! Krásného pejsánka... Čistokrevného smetáčka. Budu mu vařit... budu ho koupat... kartáčovat... Budu mu vyprávit a on bude tiše... tiše naslouchat. Stejně jako ten druhý... No ovšem, to je nápad! Pes. Koupím mu obojek... dostane mosaznou známku, dám mu do ní vyřýt jméno... Fidelio! Fidelio! Budu mu říkat Fidelio!... On bude asi taky potřeba karabáč. Krásný... zelený... z krokodýlí kůže... Musí mít taky náhubek. Samozřejmě. Náhubek je nezbytný... A budu s ním chodit na procházky. Na ty... historické památky. No, pro psa na vyvenčení jsou jako dělané!

O p o n a

Snímky Viléma Sochůrka jsou z pražské poetické vinárny Viola, která uvádí Nicolajovy monology v interpretaci Zdenky Procházkové.

SUL

a t a b á k

ALDO NICOLA J

monolog

OLIMPIA (pohledná žena 40–45 let. Vstoupí. Je ve smutečném a zakrývá si tvář velkým černě olemovaným kapesníkem. Maloměštka. Její smutek je venkovsky okázalý. Zdá se, že vzlyká): Och, bože... bože... bože... (Dosedne vysoka na židli. Nařiká usedavěji. Když si však odkryje tvář, vidíme, že slzí smíchy. Smích, který dosud ztěžil přemáhala, propukne teď volně a bouřlivě) Už jsem... už jsem myslela, že to nevydržím! (Směje se stále víc, takže sotva mluví) Och, bože, bože, bože... já se zalкну!... Celý břicho mě

bolí, v boku mě píchá... Já totiž... (Vzdává se dalšího úsilí, aby se vyjádřila) Ne! Především to musí ze mě ven!... (Znovu se rozesměje. Zpočátku zdrženlivěji, smích jí zaklokotá v hrdle, což se jí zřejmě samotné líbí, potom se rozřehtá. Náhle stop) Dost! (Oddychne si) Tak... už je to lepší. Teď můžu zase dýchat. (Ještě dvakrát, třikrát se krátce zasměje)... Jak já jsem se musela přemáhat, abych nezačla řvát smíchy, když mi projevovali soustrast!... (Otře si kapesníkem rty, pohlédne na něj) Pusu mám rozkousanou do krve. (Ovívá se kapesníkem) Uf... (Poslední nečekané zasmání, svěží a dětské. Zhluboka si oddychne) Och!... (Povzděch) Já se tady směju a zatím chudák můj muž... Hrozný osud. (S nádechem zlomyslnosti) Stejně je to ale... když si pomyslím, že ještě předevčirem si to kolem mě frčel v tom svým novým bouráku!... Sotva mě uviděl, naschvál hned zpomalil... aby mě obšťastnil svým úsměvem, nestyda! Štěstím zrovna zářil. On když se posadil za volant, myslel, že mu patří svět. Ale slušelo mu to, neřádoval! Trochu toho špeku, co nabral, nebylo ani vidět... jelikož seděl. Vypadal jako mladík... Chtěl se vyhnout psovi a aby ho nepřešel, pomoh si tam sám. (Vzdychne) Requiescat in pace! Chudák Amadeo... byl to janek. (Vzchopí se) Já vím, že to bylo pro městečko překvapení, když mě najednou viděli na pohřbu... A proč ne? Proč bych se tam neměla ukázat? Vdova jsem, koneckonců, já. (Hrdě se pousměje) Vdova... jo! (Nový smích. Avšak nezní to bezprostředně a jasně jako dřív, spíš trpce, pomstychtivě) Vdova jsem já. (Vzpamatuje se) Tak dost, povídám! Nesluší se to, Olimpie. Byl to jedinej mužskej v tvým životě. Jedinej, kterýho jsem milovala. A ať se choval iak se choval, nikdy jsem ho nepřestala mít ráda. Nebohej Amadeo... Vlastně byl ještě tak mladý. Ani jsem tomu věřit nechtěla, když mi tu zprávu donesli. Vždyť jsem ho ještě pět minut předtím viděla!... Takový nešťestí! Div, že jsem se nedala na hřbitově do pláče! Musela jsem se moc přemáhat, kvůli lidem. Ono by to bývalo přece jenom vypadalo divně. Jenže zase... potom, jak se to všechno otočilo... Ale copak jsem mohla něco podobného tušit? (Krátké, spokojené zasmání) Já vím, není to hezký, že se směju. Měla bych truchlit. Vypadá to, jako bych neměla úctu k zesnulým... Nemůžu za to, že jsem upřím-

ná. *(Vzdychne)* Nebohý Amadeo! Bylo to zvíře. Nádherný zvíře! Jeden z těch bejčků, kteří jsou náramně pyšní na to, že se narodili jako samci a nesou tu svoji privileji jako královskou korunu. Jeden z těch ulejváků, kteří berou život jako jedinečnou příležitost k zahálce. Já vod rána do noci v krámě, on, on světlí den co den modrý pondělí, dřepěl v kuchyni, nohy roztažený a čuměl do novin. Nemělo cenu mu říkat, aby mě šel na chvíli k pultu vystřídat. Práce, ať byla jakákoli, třeba jenom podle jména, to byl pro něj hrob. Seběmenší zaměstnání pociťoval jako osobní urážku. Taková to byla důsledná povaha!... Já jsem ho už znala a nespolehnula jsem na něj. Ať si užije sladkého života! Teda, sladký jenom podle řeči, protože s tím, co hodí moje trafika, by toho moc nenafilmoval ani pan Fellini. Výdělky jsou pod psa: dva a půl procenta na známkách, šest procent na tabáku... Šl a chinin, všechno státní monopol. Na tom si toho trhnul! Ale popravdě řečeno, na chleba to dá. I na to, co k němu patří. Spokojenost, to už je věc každého člověka... Takhle jsem to Amadeovi taky vložila hned jak za mnou začal chodit. A jemu to stačilo. Já byla šťastná, že mu z toho mála můžu dávat, a on byl šťastnej, že může ode mě brát. Pro peníze si mě nevzal, to ne! Třebaže neměl ani vindru a náročný byl až hrůza! Bylo to manželství z lásky. Však kdyby mě byl býval nemiloval, tak se nikdy neženil, protože mu dalo velkou práci, než sehnal svoje papíry. Zaválo ho to sem bůhví odkud, ani sama nevím jak... se mnou byl rád. To ještě nebyl blázen do těch frfr... *(Naznačí hluk automobilu)* Ta druhá, jako lékárnice, ta se už tehdy kolem něj točila a natřásala, ale on nic. Snad ji ani neviděl. Měl oči jenom pro mě. Byla jsem... pěkná, tenkrát. Silná, zdravá, samá legrace. Ta druhá vypadala jako oblečený věšák. Dobře oblečený, protože měla prachy. To je nákejší kumšt... s lékárnou! Třicet procent trhne na zboží a sto procent nakeťasí na všem, co namíchá sama... Když uvážíme, že lidi stůňou pořád a že léky nejsou žádnéj požitkovéj artikl jako tabák... No ne? Bylo by to spravedlivější: třicet procent na tabák a šest na ty jedy... *(Pomstychtivě)* Já tak být ministrem financí, to by pochopělo... lékárnice! *(Odháňí svůjnou představu)* Eh! Na soudnýho člověka se dneska nic nedá... Zkrátka, Amadeo dal

přednost mně. A jelikož jsem mu řekla: Buď manželství, nebo nic — tak jsme se vzali. *(Vzpomínka ji dojmá)* Já v šedým kostýmku, on štráfkovanej dvourádek... Sekáč! Ty ramena, ty prsa, ty svaly! Bůh suď, kde k těm svalům přišel... On, kterej se pomalu ani nesehnul, když si měl zašněrovat boty. Chudák Amadeo! Jak je to krutý, že jsem ho už neviděla ani na smrtelný posteli!... A co! Snad je to tak lepší. Zůstane v mejch vzpomínkách jakej skutečně byl: mužskej plnej života... Až moc plnej! Pravda, já tuhle obchod na krku, k tomu domácnost, bejvala jsem někdy večer uvondaná k smrti. Kdežto on, pravej opak: ve dne se flákal a v noci, to měl elán. *(Jakoby mluvila k manželovi)* Vidíš, kdybys v tom byl vytrval... a nehonil se za mašinama! Dneska jsi tady mohl ještě být!... Dělal jako pominutej. Přišlo to na něj až po válce. Předtím o něčem takovém nikdy nemluvil. Taky kdy? Krčil se doma v neustálým strachu, že si pro něj přijdou. Pod sukňě by mně byl bejval vlezl! Ale jakýpak „byl bejval“... Koncentráku se nebál, to ne. Měl jenom strach, že ho pošlou... na práci! Že by ho za to mohli postavit ke zdi, to ho ani tak nevzrušovalo. Zato z práce měl hrůzu... Jo. A po válce jako když ho štípne tarantule: — Olimpie, kupme si auto! — Na co? — Budu tě vyvážet v neděli do přírody. — Dej mi svátek! Jako bych já chudák, když můžu jednou za čtrnáct dní zavřít v neděli krám, měla čas na přírodu! Máme přírody dost doma. — Ale on že ne, to že je úplněj jiný, když k tomu zpívají ptáčkové, dneska prej má auto každej buran, stačí nám nějaká řachtina z pátý ruky, čtyři kola s motorem, ostatní už prej dá dohromady sám... Já vím, možná, že jsem staromódní, ale auták jsem nemohla nikdy ani cítit! To je věčně samej spěch... a nakonec se v tom člověk zabije. Jo jo, kdyby jen mužský vždycky dali na radu své manželky... Jenže kdykoliv jsem mu to rozmlouvala, smál se jako praštěnej, cenil na mě ty svý krásný bílý zuby a nedal si říct. Pro něj byl auták všecko. Poznal každou značku podle rámusu, ani vidět ji nemusel. Kde k těmhle znalostem přišel, ví bůh... Na všechno jsem mu vždycky přisvědčila, na všechno, ale v týhle věci jsem zůstala neoblomná. Sama nevím proč. Zato paní lékárnice... *(Krátké zasmání)* No, ona jí ta kára teda přišla draho! *(Spokojeně se směje)* Kdepak! Osud neošidíš. Nakonec

dostane každej, co mu patří. Zbytečně klíčujeme, nadarmo se honíme a štveme, my pošetilý stvoření. (*Sarkasticky*) Jako třeba ta chuděra, Dneska ji tak můžu nazvat... Koupila si auták a prej aby ji Amadeo učil šofírovat. Chodili na to den co den. Pravidelně. Hned po obědě. Byla jsem docela ráda, že má Amadeo nějaký rozptýlení. Jen jde, aspoň se ti nezkrátějí žíly... Podezření jsem neměla žádný. Dokonce ani tehdy ne, když se mi začínalo zdát, že to učení trvá nějak dlouho. Asi že ta vozechule bude na to učení moc tvrdá... Myslela jsem si jenom, kdyby radši nechala toho ježdění a hleděla si obchodu jako já... Proč bych taky na ni měla žárlit? Když ta ženská vypadá jakoby ji pámbu naschvál stvořil, aby mužským přešla chuť? A potom, Amadeo se choval vzorně, všechna čest! Sotva dal večer auto do garáže, přišel domů a — ...jako dřív. Furt se jelo. Tak to šlo pár měsíců. Až jedné noci... postel vedle mě zůstala prázdná. Druhej den ráno jsem viděla Amadea, jak stojí před lékárnou, ruce v kapsách, nohy rozkročený, pan lékárník. Citlivka on nebyl nikdy. Řekl mi to na rovinu. — Zařídil jsem se v lékárně, protože mám tady větší pohodlí. — Ale já jsem přece tvoje manželka... — Manželka je tam, kde se jednomu vede dobře, jako vlast. — A to bylo všechno. Od té chvíle jsme spolu už nepromluvili. A já jsem pochopila, že mě opustil navždy. Co já jsem se pro to natrápila!... Jakživa jsem si nepomyslela, že budu někdy kvůli mužskému tak zkoušet! Ono to už tak dost bolí, když náhle odejde manžel na věčnost, jenže když ho nevidíš, je to něco docela jinýho. Ono to třeba taky nepřebolí, ale člověk se s tím smíří. Kdežto já jsem ho měla věčně na očích. Viděla jsem ho, jak rozkládá, slyšela jsem, jak se směje, zrovna jakoby stál u mě v krámě. Deset metrů bylo mezi námi, deset... Zrovna tolik měří šířka naší ulice... Vyrovnat se s tím za takovejch podmínek nebylo, věru, snadný. A jako nás kdysi špehovala celý hodiny ta druhá a užírala se závistí a žárlivostí, trápila jsem se teď zase já. Kdyby se byl nechal vodloutit aspoň z lásky!... To bych si dala ještě líbit. Ale přetáhnout mi ho kvůli penězům, nacytat ho na těch špinavejch, nezasa louženejch třicet procent, to mně bylo, jakoby ta ženská na moji poctivou trafikou... plivla! Však taky, kdykoliv jsem ji měla potkat, takhle mi to trhalo rukama... Radši

jsem se jí vyhnula, abych jí nemusela zakroutit krkem, šeredě!... Ale stejně jí to jednou povím, co si o ní myslím!... Těch lidí, co se o mě začalo starat. Kdy prej se konečně rozhoupám a udělám bugr? Obchody mi šly v té době jako když hrom bije. Já bych snad byla prodala i vyškrtaný sirky! Chodilo ke mně nakupovat celý městečko. Jak prej to snáším.

Přicházeli... s potěchou! Dokonce i náš pan strážmistr mě poctil svojí návštěvou! On, který nakupoval vždycky u konkurence v ulici Cavour. Najednou přišel jako milius, chvíli ohmatával balíčky — vybral si vždycky ty nejměkčí — a najednou na mě vypálí: je pravda, paní, že jste si zakoupila revolver? — Bylo i hodně takových, co uzavírali sázky, komu vrazím nůžku do břicha dřív, jestli jemu, nebo tý megeře. Většina se těšila, že oběma najednou. Nechala jsem je mluvit, usmívala jsem se a trpěla jsem jako ryba: mlčky. Taký jsem se trochu styděla za to, co se stalo. Amadeo byl totiž o devět let mladší než já a tak někdy v tom nejtajnějším koutečku mého svědomí... jakoby se mi tam něco pošklebovalo: Heč, heč, dobře ti tak!... Časem to lidi omrzelo a přestali se o nás zajímat. Tak uběhlo sedm předlouhých let. Pořád jsem doufala, že se Amadeo vrátí. Pochopitelně. My ženský jsme už takový: schází nám logika. Pořád doufáme, že se věci nějakým zázrakem změní, i když není už pomoci, i když je už všechno dávno ztracený... Vlastně jsem ani tak nedoufala, že by se v Amadeovi hnulo svědomí, spíše jsem prahla... po pomstě. Jen počkej, ty zlodějško zlodějská, však já ti to jednoho dne vrátím i s o u r o k a m a ! Modlila jsem se, aby přišla s lékárnou na buben, aby se jí na hlavu barák sesypal anebo... anebo až bude vařit ty svoje jedy, aby jí uvízlo trochu za nehtem, trochu, trošičku... právě jenom tak co stačí... aby zhebla!... Sedm dlouhejch let jsem čekala. A dnes... *(Znova se musí zasmát)* Ach!... Cítím se tak volná... všechno jakoby ze mě spadlo... připadá mi tak lehoučká... jako peříčko... Teď už chápu, proč zežloutla jako citron, když mě uviděla na pohřbu. Museli ji podepřít, aby se jim tam neskácela. Proč mě ta ženská tak nenávidí, vrtalo mi hlavou. Protože jdu vyprovodit na poslední cestu svého muže? ... Teď tomu rozumím. Myslela si, že se tam jdu n a p a r o v a t ! ... Jenže já jsem věděla houbeles. Byla jsem smutná, jenom smutná. Protože Amadeo byl mrtev a Amadeo byl můj muž. Ponořila jsem se do svých myšlenek a úplně jsem na tu kozu zapomněla. Ve vzduchu se třepotaly modlitby, kantoři zpívali a já jsem na něj vzpomínala bez jediný výtčty a zlosti. V duchu jsem se vrátila do těch šťastnejch dob, kdy jsme byli jeden pro druhýho celým světem... tam vzadu za krámem ... uprostřed balíčků tabáku a

solí. Bylo mi líto, že už není..., přes to, co mi udělal. Chudák Amadeo! A chtělo se mi tolik plakat! Ale neplakala jsem. Ne! Tu radost jim neudělám! Chovala jsem se jak náleží. Byla jsem odměřená, důstojná. Když jsme vyšli z kostela, vyprovázela jsem ho až na hřbitov. Vzduch voněl pokosenou travou... Šla jsem ráda. Už proto taky, že vedu takový sedavý život. A potom, říkala jsem si, že tahle naše poslední procházka uprostřed luk a polí, to že je ten nejkrásnější způsob, jak se můžu s Amadeem rozloučit... Když jsme hodili na rakev poslední hroudu, vzal mě stranou notář a něco do mě hučel. Trvalo hezkou chvíli než jsem pochopila, co říká... Cože?! Amadeo přece neměl nikdy ani vindru! Kde by najednou sebral dům? A pozemky? ... Co?! Lékárnu taky?!... — Ta druhá mu dala všechno připsat. Aby si ho udržela, račte rozumět. Aby jí neutekl. A protože váš drahý zesnulý nezanechal poslední vůli a vy jste, milá paní, jeho legitimní manželka... — Zdědila jsem všechno. A ta druhá... Druhá nic. Zůstala, jak se říká, s holou prdelí. *(S výrazem údivu)* Je něco takového vůbec možný? Je možný, lidi, aby osud byl tak spravedlivý? *(Znova se začíná smát)* To mně teda dodalo. Hlava se mi z toho začala točit. Teď museli zase podpírat mě. A co se jich ke mně hnalo... Bože... bože... bože... *(Výbuch smíchu)* No, už mě to chytá zase... *(Odkládá opatrně klobouk a závoj)* Dobře, že už jsem doma... Bože... bože... bože, já a... dědička! Universální dědička! *(Náhle se zarazí. Potom jakoby mluvíla k manželovi)* To jsi celý ty... Poslechni, Amadeo, příznej se, žeš to tak sám narařičil... Řekni!... Ale ne kvůli mně, kvůli tý druhý, aby ses jí... pomstil! Pomstil za to, že si tě koupila, za všechny ty krásný, ztracený noci se mnou. Vid', že mám pravdu? ... *(Směje se stále víc)* Ó Amadeo, vždyť ty jsi mě miloval, ach ano, ty jsi mě miloval... když tohle bylo tvoje... poslední přání! ... *(Směje se až slzí)*

O p o n a

Přeložil Jan Makarius

Po prvé uvedeno 19. 10. 66 v pražské poetické vinnárně Viola v pořadu Tři proměny Zdenky Procházkové.

LOĎ PLNÁ SNŮ

Hudba: Otto Krčka / Text: Rajka Jirásková

Z písniček v kavárně Astra

1. Za mo-ře. za mo-ře
2. Za mo-ře. za mo-ře

pošlu lod' svou, plnou snů. na cestu ne-ko-neč-nou. Plachtám starým,
lod' po-sí-lám, za mo-ře všedních dnů, tam přístav znám. K ně-mu lod' má

potr-ha-ným, zá - platy dám z vysněných nadě-jí
cestu hledá. tam sny plavbou zna-ve-né vy-lo-ží.

Dál a víc jí do plachet větře duj, vlád-če vod, Posej- do-ne, při mně stůj, Posej-

do-ne při mně stůj 3. I kdyby u-ra-gán vše k dásu vzal,

nevadí, ty mé sny poplujou dál, vždyť lidské sny snadě-je-mi

bou-ře žád-ná na světě nezlomí

vždyť lidské sny snadě-je-mi bou-ře žádná na světě ne-zlo-mí. Dál a víc jí do

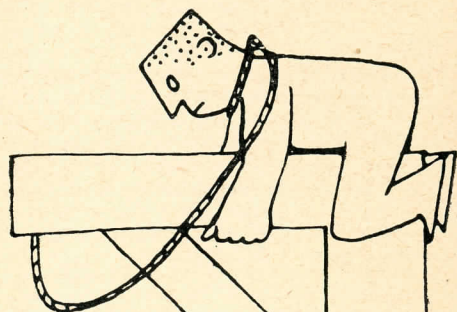
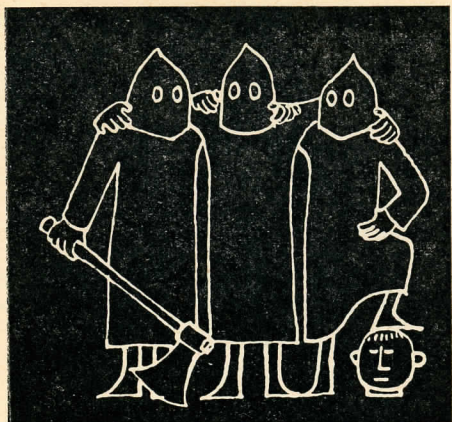
plachet větře duj, vládče vod, Posej- do-ne, při mně stůj, Posej-do-ne při mně stůj.

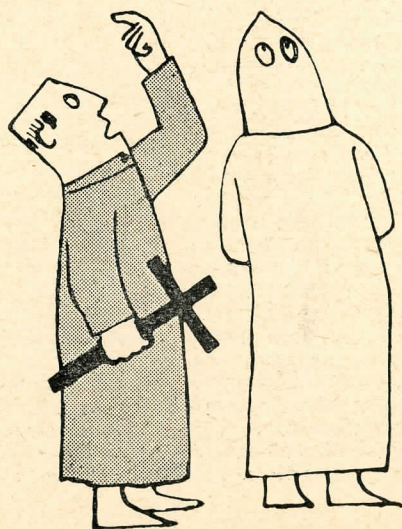
URS GRAF

URS GRAF

URS GRAF

JAK JSEM HLEDAL ŽENU

MARTIN WALSER

Váhavými kroky, jako bych tápal po opoře, podoben mladému, ještě nezkušenému provazalezci, jsem vstoupil do sálu a sunul se s proudem návštěvníků k řadám sedadel. Každý návštěvník mi připadal jako zasvěcenec, zdálo se mi, že mě každý sleduje a podezřívavě pozoruje. Začínám téměř litovat, že jsem vstoupil dovnitř.

Jak jinak jsem se však měl pokusit nalézt dámu, která šla venku na chodníku přede mnou? Oči se mi vpíjely do její šíje, přesně do místa, odkud z malé jamky mezi šlachami začínaly vyrůstat její vlasy a proměňovat se v účes, který však nemohu popsat, protože jsem nedokázal, aby se mé oči odloučily od jejího zátylku. Potom šíje náhle odbočila vlevo. Zpozoroval jsem to vlastně teprve tehdy, když mě u dveří, jimiž žena vkročila do sálu, pořadatel vyzval, abych si odložil. Mlčky jsem uposlechl, abych se co možná nejrychleji opět dostal za svou dámu. Začínal jsem se zajímat o její obličej. Když jsem však vstoupil dovnitř, již jsem ji nespatriil. Doufal jsem, že ji uvidím, až všichni návštěvníci usednou na svá místa.

To trvalo velice dlouho. Připadalo mi, že se nikdo nechce posadit první. Všichni přešlapovali, procházeli se, potřásali si rukama, znali se zřejmě tak dobře, že si i poklepávali na ramena. Já ovšem neměl nejmenší chuť posadit se jako první, promenoval jsem tedy mezi řadami i v kuloárových chodbách a stále jsem doufal, že spatřím dámu, kvůli níž jsem se odvážil dovnitř. Kdykoliv jsem spatřil nějakou ženu, přitočil jsem se ihned k jejím zádům a zkoumal šíji i zátylek, avšak pokaždé jsem byl zklamán, protože to stále byly jiné šíje a jiné zátylky. Hleděl jsem na sloupovité krky, které onen něžný důlek dávno ztratily, ještě horší byly větenovitě hubené krky, jejichž šlachy tvořily ostré hrany, přes něž tuhé vlasy přimohly. Nikde šíje, nikde důlek, který mě sem přivábil. A nyní již konečně zvonilo. Cupitání vůkol bylo stále chvat-

nější, potřásání rukou končilo, skupinky se rozházely, každý si vyhledal místo, v němž se pak po mnohých úklonech vpravo a vlevo pohodlně uvelebil.

Ještě jednou jsem všechny obhlédl, napnul oči, až mi hrozily vypadnout z důlků, potom jsem sklesl na nejbližší vhodné místo a předsevzal si, že se během programu — o jehož průběhu jsem ovšem neměl nejmenší tušení — trochu porozhlédnu, především jsem však chtěl využít přestávky. Zachytil jsem vlnivý pohyb, který proběhl všemi řadami, a také jsem pohlédl k jevišti a oponě, která se v tomto okamžiku rozhrnula a propustila nějakého muže, jenž bez prodlení přistoupil k řečnickému pultu. Další průběh mě už nezajímal, ponořil jsem se do vlastních myšlenek.

Slyšel jsem mluvení. Patrně to stále ještě byl muž, jenž před chvílí přikročil k pultu. Já však hledal ženu. Muž mluvil dál, ale já sunul své oči po sále jako světlomety, s hlavou téměř nehybnou, abych sousedům neprozradil, jak málo mě řečník ruší.

Co chvíli jsem se polekal, že mě někdo pozoruje, zachvěl jsem se hrůzou, že mi někdo udělí veřejnou důtku. Pokaždé jsem si řekl, že raději s pátráním počkám až do přestávky, hned jsem se však lekl, že třeba žádná přestávka vůbec nebude, že mohu hledat pouze nyní. Hledal jsem tedy, ani nevím, jak dlouho řečník mluvil, nevím, kolik řečníků se vystřídalo.

Občas zazněl potlesk. Tomu jsem byl vděčný. Byla to pro mě přece příležitost k rychlému rozhlédnutí. Tleskal jsem tedy také, ještě více než druží, a horlivě se díval na všechny strany; předstíral jsem, že pátrám po nějakém známém, kterému chci pokývnout, abych mu tím dal jaksi najevo, jak mě těší, že oba smíme naslouchat takovému projevu. Ačkoliv potlesk zněl často dosti dlouho a já několikrát povyskočil a směle se zahleděl do sálu,

jako bych tím chtěl vyzvat k ještě většímu potlesku, nepodařilo se mi tu ženu najít. Byl jsem zkrátka připoután k této šíji, a kdo někdy zažil něco podobného, ten ví, že jsem se na konci programu nemohl uklidnit lacinou útěchou, že snad bude nejlépe přenechat náhodě, jestli se ještě někdy dostanu do blízkosti té ženy. A jestliže mi náhoda nebude přát, pak, pomyslel jsem si... Ne, ne, tak lacině se nedám! Zeptal jsem se jednoho pořadatele, kdy se znovu bude konat podobné shromáždění. Sdílel mi, že mám-li vážný zájem o další spolupráci, mám mu dát svoji adresu, že se už postará, abych byl zván ke všem dalším pořadům.

Dal jsem mu adresu i vysoké spropitné. Byl jsem tak šťastný! Zřejmě jde o spolek, jehož podniky navštěvují výhradně členové, a členkou byla tedy patrně i ona. Pak se mi ji snad podaří najít příště. Zaradoval jsem se tedy, když mi za několik dnů přišla první pozvánka a také — kdo popíše mou radost — formulář, který bylo třeba pouze vyplnit, abych se stal členem.

Když jsem potom pouštěl po druhé shromáždění, aniž bych ji spatřil, cítil jsem se trochu poražený, avšak hned jsem si řekl, že k tomu vlastně nemám žádný důvod. Jak jsem však mohl doufat, že mě pouhá náhoda zanele právě na křeslo, z něhož bych mohl spatřit její šíji! Musil jsem dát svému hledání nějaký systém. To mi bylo usnadněno okolností, že spolek zaručoval pestrý a bohatý program na celá léta dopředu. V seznamu členů jsem si zjistil počet žen a všechny tyto členky jsem se rozhodl dát si představit. To vypadalo na zdoluhavou práci, vyžadující značnou obratnost; nestačí totiž té které dámě stydlivě zamulat do tváře jméno, je třeba ihned pohlédnout i na její šíji, abych ji mohl podle zátylku a malého důlku přezkoumat. Byl jsem do té doby téměř nemluvným člověkem, avšak tato úloha, již jsem musel řešit večer co večer, učinila ze mne brzy zběhlého mluvku.

I když jsem byl na četných shromážděních zaměstnán vlastními myšlenkami a plány, nedalo se zabránit, aby se k mým uším nechtěně a jaksi bokem nedostávaly i útržky hovorů a řečí, jež nepřetržitě trvaly, a aby se v mém podvědomí neusazovaly a neklíčily tam. Šlo patrně o úryvky z nejhlučnějších míst, byl-li

jsem však tázán, dokázal jsem těmito droby odpovídat zcela obstojně, jako starý a zvědavý člen.

Napříště jsem si večer co večer dával představovat členky — ukázalo se přitom, že členská základna je téměř nevyčerpatelná — a nakukoval jim za krk. Posléze jsem už ani nepocitoval rozčarování, že to opět není hledaná šíje; bylo už jen důležité, že jsem si na seznamu mohl odškrtnout zas jedno přezkoušené ženské jméno. Možná, že některému členovi bylo nápadné, že tak toužím po seznámení se všemi ženami, ba dokonce i s jejich zátylky, ale nechávali mě dělat, co chci, a to mi postačovalo, ba naplňovalo mě to vůči tomuto spolku opravdovou vděčností. Jestliže tedy někdy ke mně někdo přijde a poprosí mě, abych si připravil referát nebo projev, pak tomuto přání vyhovím.

Když se během roku počet neprozkoumaných žen značně snížil, nepomýšlel jsem na vystoupení ze spolku, pouze jsem své pracovní tempo zpomalil. Pátral jsem už jen na každém pátém, pak až na desátém shromáždění. Posléze jsem se dokonce rozhodl, že pátrání vůbec přeruším. Snad hledaná žena ze spolku vystoupila, možná, že změnila účes nebo dokonce i barvu vlasů, snad její šíje ztloustla. Hlavním důvodem však bylo, že řeči těch nesčetných večerů vše zakryly, zarovnaly sypkým nánosem pronášených slov; nyní již musím vyvinout jistou námahu, abych si vzpomněl na dobu, kdy jsem schůzi využíval k ryze soukromým záležitostem. Jestliže si vzpomenu, zastydím se a špatné svědomí mi znachoví líc.

Utěšuje mě pouze pomyšlení, že to vše patří již dobře střezené minulosti. Někdy se sice ještě přistihnou při snaze podívat se představované dámy přes rameno a moje rty si už připravují nějakou duchaplnou výmluvu, ale na poslední chvíli se ještě včas zarazím, nějaký okamžik si hraji na rozržitého a posléze se seberu a pohlédnu partnerce plně a zeširoka do tváře. Tyto záchvaty mě už neznepokojují. Stále více postupně slabnou, a i když se objeví, dají se lehce přežít, jsou totiž do jisté míry bezcílné, a teprve následné přemítání mi je připomene jako pozůstatek z mého předchozího života.

Co mě však nejvíce těší z toho minulého života, je užitek, jaký spolku mohu

přinést díky svým zkušenostem. Mělo se totiž například hlasovat o tom, zda se našich shromáždění mohou účastnit i nečlenové či nikoliv. Mnozí se přimlouvali za přísnější kontrolu u vchodu do sálu, jež by zabránila cizím lidem vychutnat požitky přítomnosti na schůzi. Já se však ozval proti tomuto názoru. Proslovil jsem tím první řeč své spolkové kariéry. Právil jsem, že naše dveře musí zůstat otevřeny, lhostejno, vejde-li i zbloudilec z ulice, lhostejno také, s jakým záměrem kdo pří-

chází. Náš svaz musí být sdostatek silný, aby strávil takovéto cizí přírůstky. Poho-vořil jsem o mocném lůně našeho spolku a dosáhl silného potlesku. Má řeč způsobila, že naše dveře zůstaly každému otevřeny a také tak zůstanou. Doufám, že na to mohu být hrdý, neboť jak jinak bychom získávali nové členy?

Přeložil Jiří Janovský

(Z knihy povídek Flugzeug über dem Haus, Suhrkamp Verlag, Frankfurt/M)

Nada Urbánková v německé verzi Šesti žen. Foto Sochůrek.

SMUTEK

Když severní nebe se zatahuje
když severní nebe si voblíká
jakoby koženou bundu
jakoby koženou bundu
když se den krátí
když den mizí
pod tou koženou bundou
pod tou koženou bundou
na děti myslím
na svý ubohý děti
a všechno je takový tmavý
jak v kožený bundě
jak v kožený bundě

PÍSEŇ MALÝHO CHLAPCE

Nádherný moře plný tajících ker
plný jiskřícího ledu
strašlivá únava mě přemohla
a já vodpočívám
když sem se vydovádl
na tvejch slunečnejch březích

JARO

Vyjel sem si ven v svém kajaku
byl sem na moři v svém kajaku
pádloval sem v svém kajaku
docela lehounce sem pádloval
v Ammasivickém fjordu
po vodě plavala ledová tříšť
a mezi ní burňák
votáčel se na všechny strany

a přece mě neviděl
teď nadhodí zadeček
a už tam není
potopil se ale ne kvůli mně
vobjevila se veliká hlava
hlava velikýho chlupatýho tuleně
veliká hlava s velikejma vočima
a její fousy se leskly
jak z nich kapala voda
a tuleň vodplouval tiše
vokolo mýho kajaku
a já
já po něm nehodil harpunou!
ptáte se proč?
snad sem ho litoval toho tuleně
nebo snad proto že bylo tak hezky
a že se radoval ze slunce
stejně jak já

MANŽELSKÁ HÁDKA

Slyšela sem
vo dvou lidech
vo manželích
jak si vjeli do vlasů
povídá se
eště něco?
prej mu z těla
strhla šaty
svýmu pánu
vládci domu
v kajaku mu vodjela
se synáčkem vodjela
aj aj lidé
co slyšíte moji píseň
chcete mu snad závidět?
manželé vy ubožáci
velký v zlosti

slabí silou
roztrhaní ufňukání
a úplně bezmocní
kdo si začal?
vždyť von sám se začal hádat
neprávem a z hlouposti

SEN

Dnes v noci se mně zdálo vo tobě
zdálo se mně že deš po mořským břehu
a vedle tebe že du já
dnes v noci se mně zdálo vo tobě
a jako bych se byl probudil
zdálo se mně že du za tebou dál
že na tebe myslím
že si na tebe myslím
jak na docela mladýho tuleně
že si na tebe myslím
jako si lovec myslí
na docela mladýho tuleně
tak sem na tebe myslel
tak sem si já na tebe myslel
když se mně zdálo vo tobě

LOV NA MEDVĚDA

Na plujícím ledu
sem uviděl medvěda
už zdálky mě zvětřil
a jako pejsek utíkal ke mně
ale jak rád by mě sežral
mrzutě čmuchal a mručel
rychle sem uskočil z cesty
na honěnou sme si hráli
na schovávanou sme si hráli
vod časného rána až do vodpoledne

až ho to přestalo bavit
až byl unaveněj tou hrou
a já mu svůj voštěp vehnal do srdce

VO MUŽÍCH

Ze začátku sem věšela hlavu
nejdřív sem se dívala do země
ani slovo sem ze sebe nedostala
ale teď když vodešli
teď zvedám hlavu
dívám se před sebe
a můžu mluvit
řekli že sem ukradla muže
řekli že sem svedla
manžela jedný mý tety
řekli že sem ho svedla
aby se stal mým manželem
jak si vymejšlej
jak lžou
jak pomlouvaj!
to von mě sved
ale takoví sou muži ti lháři
všecko si můžou dovolit
protože sou muži
co si teď počnu já ubohá!

POPĚVEK NA CESTĚ

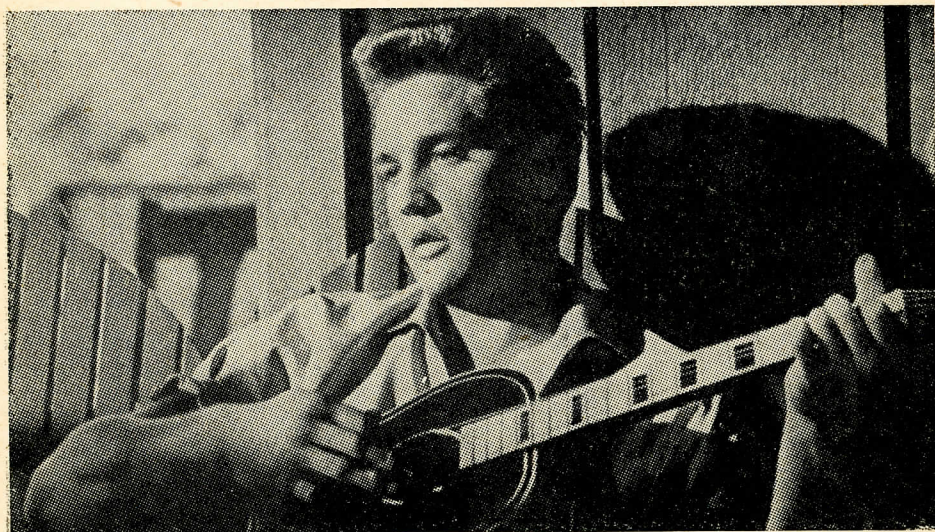
Jen větrní duchové vědí
co čeká mě v záhybu cesty
a přece ženu svý psy
pořád dál a dál

*Z knihy eskymácké poezie
Písňe vrbovýho proutku.
Vybral a přeložil Ladislav Novák.
Vydalo SNKLU*

rms 12

Žádný směr neovlivnil poválečný vývoj světové populární hudby tak silně jako rock'n'roll. A žádný rock'n'rollový zpěvák nedosáhl té popularity co Elvis Presley. Jeho jméno se stalo pojmem, symbolem celé taneční hudby padesátých a šedesátých let, vyznáním mladých nadšenců s kytarami. Anglický odborník Mike Hennessey napsal v Melody Makeru: „Presley byl zaručeně spolehlivou kombinací. Byl mladý, dobře vypadal, a měl nejohebnější pánev, jaká existovala od dob Salome. Presley byl když ne první, pak určitě nejničivější idol teenagerů. Ke svému vysoce dráždivému sex-appealu přidal ještě těžký, houpavý beat, který už před ním účinně použil Bill Haley, a jímž ještě zvyšoval svoji výbušnost.“ Snad se to dá říci i takhle, jako pan Hennessey. Pro nás však „král“ Elvis byl něčím víc: kamarádem, jehož poškrábané a stokrát půjčené desky nám dávaly radost a chuť zpívat a tancovat, volně, bez rukavic, bez kursů, bez naučených figur.

Elvis Presley- král a kamarád

NAROZENINY: 8. ledna 1935 – **RODIŠTĚ:** Tupelo, Mississippi, USA – **SOUROZENCI:** Je z dvojčat, ale bratr Jesse dýchal jen několik minut. – **RODIČE:** Otec byl nájemný farmář, později pracoval v továrně na barvy. Matka pracovala jako průmyslová dělnice. **PRVNÍ RODINNÁ ZKAZKA:** Dvouletý Elvis přežil s rodiči ničivé tornádo, které zahubilo mnoho obyvatel, a přý se – což tvrdila jeho maminka – vůbec nebál... **DRUHA:** „Byli jsme v kostele,“ vzpomíná opět paní Presleyová.

„Sklouzl mi z klína, batolil se mezi lavicemi až ke stupínku.

Díval se tam upřeně na sbor a snažil se kymáčet stejně jako oni.“

(Ejhle dítě s pánví Salome.) – **HUDEBNÍ VÝCHOVA:** Především v rodině, křesťanské a hluboce věřící. Ze stovek písniček byla Elvisova nejzamilovanější. Nebudu muset jít sám přes řeku Jordán. Zároveň ho však ovlivnilo i přátelství s černými dětmi; z tohoto mísení hudebních kultur se později vyvinul Elvisův proslulý cit pro blues i pro kovojské písně. – **PRVNÍ ÚSPĚCH:** Vítězství v dětské pěvecké soutěži v Alabamě. Jedenáctiletý Elvis zpíval jako poslední, a to skladbu Old Shep.

Otec mu pak koupil zánovní kytaru.

STĚHOVÁNÍ: Ve třinácti letech, z Tupela do Memphisu ve státě Tennessee.

(Ano, co o něm zpívá písnička Chuckyho.) Elvis vypomáhá rodičům

a při škole pracuje večer jako uvaďeč v kině. V osmnácti přijímá za 35 dolarů týdně místo řidiče dodávkového vozu. – **PRVNÍ DESKA:** Soukromá nahrávka matce k narozeninám. Stála ho čtyři dolary. Majitel firmy Sun si však zapsal jeho telefonní číslo, za rok mu zničeho nic zavola a nahrál s ním – už na prodej – písničku černošského autora a zpěváka Crudupa That's All Right, Mama.

Skutečně, všechno bylo v pořádku: deska se rychle prodávala, společnost RCA nabídla firmě Sun 35 000 dolarů odstupného

za nahrávací práva tohoto neznámého talentu a pak už následovaly jen úspěchy.

POČET NAHRANÝCH SKLADEB: Nejdůkladnější český presleyolog Roman Klimeš jich napočítal dosud 310. – „**ZLATÝCH**“ **DESEK** (tj. v nákladu vyšším jednoho miliónu): 45 malých, tzv. SP a EP, a 7 alb LP.

CELOVEČERNÍCH FILMŮ: Osmnáct. Podle smlouvy točí v posledních letech Presley každoročně tři. Vždy v barvách a se stády krásných dívek.

Mnohdy s ne příliš zdařilými melodiemi.

CHARAKTER HLASU: Lyrický basbaryton. Nenechme se zmýlit jednotlivými nahrávkami ve vyšší poloze a v rychlém tempu. Presley patří mezi hlasové čaroděje (podobně jako Johnny Mathis, Sam Cooke nebo Jackie Wilson), kteří vedou využitím všemožných výrazových prostředků změnit hlas k nepoznání.

ROZSAH: V plné síle bezpečně dvě oktávy, ve falzetu o kvartu výš.

STYL: Presley vyzkoušel a většinou taky zvládl country and western, gospely, rhythm and blues, rock'n'roll i široké italské kantilény.

V myslích fanoušků však asi zůstane vždycky spjat s rock'n'rollem.

MEZNIK JEHO KARIÉRY: Návrat z dvouleté vojenské služby v NSR v r. 1960.

Prožil odloučení od domova, smrt matky a prorocství o zániku rock'n'rollu i Presleyho. Avšak hned jeho první nové desky s neapolskými canzonettami mu vrátily všechnu slávu.

PRESLEY DOMA: Je svobodný, otec spravuje veškeré jeho finance.

S manažerem plukovníkem Parkerem nemá písemnou smlouvu, oba si věří i bez ní.

Presley nepije, nekouří, neponocuje, je svobodný a chce se ženit až najde ženu, jako byla jeho matka. O popularitu jakoby už ani nestál: nekonzertuje,

nevystupuje v televizi. – **UMÍSTĚNÍ V NEJVÝZNAMNĚJŠÍ SVĚTOVÉ ANKETĚ**

NEW MUSICAL EXPRESSU: Stále na prvním místě, neboť případní konkurenti

– Orbison, Pitney, Dylan aj. – nemají přívržence v tak různých vrstvách jako Presley.

Jiří Černý

rms

PF

1967

repertoár malé scény

ROČNÍK IV 1966

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis n. p.

Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková

Grafická úprava: Miloslav Fulín a Valdemar Ungermann

Technická redaktorka: Jana Zubíková

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůňek, Jiří Černý, Miroslav Kovářik, Josef Škvo-
recký, Jan Šrámek, Ivan Verner, Ivan Vyskočil, Jaroslav Vedral

Tiskne Knihtisk n. p., provozovna 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS

O * B * S * A * H R * O * Č * N * Í * K * U

1 * 9 * 6 * 6

Celé pořady (hry, aktovky)

Bárta V.: O zlých mazáčích a hodných kuchářích 6/10
Bergman I.: Malba na dřevě 11/8
Kuzmanovič V.: Hledá se anglický špión aneb Vážné události na dvoře krále Karla VII. 10/10
Nešvera K.: Dědictví na úvěr 9/8
Nicolaj A.: Sůl a tabák 12/9
Svatba s kameny 12/2

O'Casey S.: Konec začátku 4/10
Obaldia R. de: Katova oběť 8/4
Pletka V.—Šeřínský T.—Kusák A.: Písně lidu pražského aneb Román služby 7/1
Schneider J.: Čekání na slávu 3/14
Smoček L.: Bludiště 2/16
Štaidl J.: Pouť pro dva 1/14
Williams T.: Portrét madony 8/28

Profily zpěváků (Jiří Černý)

Beatles 5/8
Gott Karel 7/23
Hála Karel 11/23
Hegerová Hana 10/23
Kubišová Marta 8/23
Matuška Waldemar 3/23

Neckář Václav 1/23
Novák Pavel 4/23
Pilarová Eva 6/23
Presley Elvis 12/23
Rolling Stones 9/19
Vondráčková Helena 2/23

Výtvarníci

Graf Urs 12
Hlinomaz Josef 1
Chaba Karel 8
Jirásek Jiří 2
Lennon John 5

Lukáš Jaroslav 9
Renčín Vladimír 11
Seydl Zdeněk 6
Schmid Jan 4
Štěpán Lubomír 3
Trinkewitz Karel 10

Scénky

Falzonl G.: Interview 9/18
Marinetti F. T.: Překvapení 4/39
Vyskočil J.: Návštěva čili návštěvy 12/30

Žák J.—Pošíval Z.: Bitva v gymplu aneb Študáci a kantoři 1/42

Povídky

Beneš J.: Síla vůle 2/10
Bošek P.: Letní podvečer 7/28
Buzzati D.: Výtvarný kritik 10/1
Cervenka K.: Úsvit 11/36
Franke H. W.: Budova 10/3
Hlinomaz J.: O věrném Šakalovi 1/3
Úvaha o baletu 1/5
Jirásek J.: Z vlastivědy 2/1
Komanec P.: Vetréne 10/21

Kořán J.: O čarovné moci literatury, zedníkoví a čepici 4/34
Křivanec J.: Můj velký den 2/36
Langfusová A.: Divadlo 11/30
Nuska B.: Jarní střelby 7/31
Sentimentalita II 1/12
Podaný J.: Trosečník 6/6
Třicet niklových 12/36

Rada P.: Pradědeček, prababička a tři
přání 3/11
Rampa M.: Moje neřest 9/38
Roessler K.: Sny 4/28
Sabino F.: Nahý muž 2/44
Schmid J.: Monolog pána před naplněným
hledištěm 4/2

Škvorecký J.: Píseň zapomenutých let 5/2
Taurber J.: Doma je doma 9/3
Walser M.: Jak jsem hledal ženu 12/16
Nebezpečný pobyt 3/5
Stížnosti na mé metody se množí 3/2
Poslechněte co se stalo v Praze za špásy
L.P. 1793 9/28

Verše

Gruša J.: Litování 1/10
Hořec J.: Kilimandžaro 9/2
Hrabě V.: Chvíle 6/9
Zavři oči 6/8
Kabeš P.: Z cyklu Krátké letní procesy 1/9
Pištora J.: Veselí 1/11
Rosenbaum Z.: Smutek 2/5
Seydl Z.: z knížky Co jsem viděl a slyšel
v travě 6/1

Stacho J.: *** 3/10
Pořovník 3/9
Špaček P.: Mlčetí zlato 11/7
Veselý D.: Netopýr 8/2
Wenzl O.: verše 4/4
Ach blues, trpká blues 10/5
Písně vrbového proutku 12/19
Z mladé západoněmecké poezie 2/6

Drobnosti

Čtenářská soutěž Odpověz jednou větou 1/48,
2/46, 3/47, 4/43, 5/43, 6/47, 7/47, 8/47, 12/47
Z knihy Malý inspiromat (B. Hartl) 3/46,
4/35

Z knihy Posměšky a jízlivosti (M. V. Mar-
tialis) 1/2, 13

První řádky

Daniel I. 6/45
Dokoupil J. 9/46
Fiala J. 3/44
Janouch F. 5/44
Jansová J. 6/45
Pokorová J. 2/38

Ptáček J. 3/44
Růžička J. 11/47
Staszko J. 6/45
Stérová Ž. 2/38
Troják J. 5/44

Písně

Anka P.—Havlů I.: Můj úděl 11/III. ob.
Basler D.—Rohlena V.: O mamince 11/41
Bažant J.—Blažek V.: Tu kytaru jsem koupil
kvůli tobě 2/42
Bažant J., Malásek J., Hála V.—Blažek V.:
Čtu si ráda v oně báji 11/29
Femina, feminae 11/38
Ke korunce koruna 12/42
Marie 11/28
Sedmý den 11/46
Bažant J., Malásek J., Hála V.—Kopta P.:
Má mě ráda 9/36
Bažant J.—Štáidl J.: Vlčí máky 9/6
Brabec Jindřich: Píseň o Renatě 2/42
Brabec Jiří—Grossmann J.: Ovidius 7/40
Přelocnění růže 4/38
Bulís J.—Černý R.: Před usnutím 9/37
Bulís J.—Šlais Z.: Oříšky 9/41
Bulís J.—Vencálek L.: Tety 9/45

Corry G.—Kopta P.: Vzpomínám na San Fran-
cisco 10/33
Del Shannon—Krečmar E.: Žalu jsem dřív
se smál 6/III. ob.
Drake E., Graham I., Shirl, Stillman A.—Kreč-
mar E.: Já věřím 10/40
Dřevíkovský J.—Borovec Z.: Nepůjdu do
zele 10/41
Ducháč M.—Dvořák V.: Chtěl bych si
vyjít 12/29
Gainsbourg S.—Borovec Z.: Vosková panen-
ka 9/III. ob.
Gibson D.—Fikejzová J.: Chci zapomenout
10/III. ob.
Glenn A.—Štáidl J.: Cesta rájem 4/III. ob.
Grossmann S.—Ostrozí S.: Tiger Bill 3/42
Hapka P.—Rada P.: Árie potápěče 10/36
Kázání v kapli Betlémské 10/26
Oslí mléko 11/31

Píseň o malíři 3/41, 10/28
 Temný stín 2/45
 Hatch T.—Štáidl J.: Pátá 2/26
 Hádl V.—Markov P.: Vojáci jsou prima kluci 2/14
 Jakoubek J.—Krečmar E.: Nová bouda 7/37
 Janda P.—Chrastina P.: Dej mi víc své lásky 2/33
 Nikdo neotvívá 7/38
 Jindra A.—Dvořák V.: Kulatý svět 11/40
 Jürgens U.—Fikejzová J.: Pozdrav od dobrého známého 10/38
 Jürgens U.—Fux V.: Merci, chérie 7/36
 Klempíř J.—Štáidl J.: C'est la vie 7/III. ob.
 Kloud I.—Šťastný J.: Prsten z trávy 9/31
 Konečný M.: Jó, pane Novák 7/44
 Kopecký K.—Faktor J.: Smutek v údolí 4/7
 Kopecký K., Hybš V.—Faktor J.: Mrholí 3/28
 Korbař L.—Čepelka M.: List v paměti 11/44
 Krčka O.—Jirásková R.: Loď plná snů 12/43
 Krotl Z.—Krečmar E.: Až louky rozkvetou 6/44
 Macourek H.—Rada P.: Copy 9/32
 Madar Z.—Bystřina I.: Dívka z Renoira 8/43
 Konev blínu 9/25
 Marat Z.—Borovec Z.: Dívčí pláč 9/33
 Matušek V.—Jelínková E.: Mám rozprávkový dom 8/42
 Mellin Z.—Dvořák V.: Tak rád 11/45
 Michajlov A.—Krečmar E.: Splín 4/32
 Zvítězí pláč 8/44
 Moravus I.—Kraus R.: Poslední stádo 11/35
 Navrátilík O.—Bednář K.: Kouzelná drožka 10/44
 Noční jízda 9/7
 Vyznání na kytáře 9/26
 Nekuda L.: Masky 10/32
 Nikodem B.—Schneider J.: Hřebínek 4/6
 Tahle basa 2/43
 Novák Pavel: Vyznání 4/26
 Novák Petr.—Plicka I.: Budu chodit po špičkách 4/42
 Dětský oči 4/47
 Ondráček B.—Schneider J.: Oh baby, baby 8/26
 Volám déšť 11/44
 Pech J.—Kraus R.: Jehly v jehlici 12/41
 Petrá K. L.—Van Lerberghe: Harlekýn 12/44
 Poděst L.: Šup, bábi, do postele 11/34
 Polák M.—Grym P.: Kohout a slunce 7/43
 Malé sluně 10/37
 Řečená bedna 8/39
 Siváček J.—Hudecová K.: Ako mám žít bez teba 12/28

Sluka L.—Markov P.: Generál 2/15
 Smékal M.—Fischer I.: Ze soboty na neděli 1/26
 Smékal M.—Šašek J., Vostřel D.: Schody 2/34
 Stewart R., King P. W.—Černý R.: Tennessee waltz 10/36
 Svoboda K.—Fischer I.: Stín katedrál 10/33
 Svoboda K.—Krečmar E., Vrba P.: Smích padá tmou 6/26
 Šlitr J.—Suchý J.: Jsem holka barevná 7/22
 Píseň pro kočku 2/III. ob.
 Sádlo na chleba 7/39
 Svatba 8/III. ob.
 Štáidl L., Gott K.—Černý R.: Tvář měla nevinnou 7/43
 Štáidl L., Gott K.—Štáidl J.: Bum bum bum 7/26
 Štáidl L.—Pick J. R.: Tečka 4/44
 Štáidl L.—Rada P.: Duše 4/45
 Štáidl L.—Štáidl J.: Dívka toulavá 8/43
 Zámorí 4/9
 Štědrý I.—Kraus R.: Proč ten western 7/38
 Türbach J.—Kraus R.: Ohně v údolí 11/40
 Türbach J.—Robek O.: Dostaveníčko 11/26
 Uhlíř J.: Hin se ukáže 8/45
 Kdo ví 10/46
 Uhlíř J.—Babický J., Čepelka M.: Utrý si slzu 6/43
 Uhlíř J.—Čepelka M.: Čtu Mickey Mouse 10/38
 Uhlíř J.—Kraus R.: Polibek ve dveřích 12/40
 Nápad 12/III. ob.
 Uhlíř J.—Markov P.: Loučení 10/34
 Sedm set a pětadvacet 2/15
 Uhlíř J.—Žižalová J.: Cyrila 12/27
 Vašíček T.—Krečmar E., Vrba P.: Soukromé slunce 5/III. ob.
 Veselý P.: Teta Hagar 9/36
 Veselý P.—Cort V.: Černobílý klapky 7/33
 Veselý P.—Nekuda L.: Vzpomínka 9/40
 Vitásek F.—Žebrák O.: Spím 6/42
 Americká lidová — Brabec J.: Muži z Ria 3/III. ob.
 Americká lidová — Olša J.: Děvče z Colorada 4/37
 Americká lidová — Ostrežl S.: Hezkej Billy 1/III. ob.
 Americká lidová — Vyčítal J.: Píseň mrtvé buše 7/42
 Písníčky z repertoáru skifflové skupiny Kontra 8/10
 Pozn.: Do obsahu jsme nezařadili písničky, které tvoří součást celovečerního pořadu (O zlych mazácích a hodných kuchařích, Čekání na slávu, Pouť pro dva).

Písně bez not

Anka P.—Fischer I.: Bím-bam 3/38
 Bažant J.—Štáidl J.: Vlčí máky 6/38
 Jakoubek J.—Schneider J.: D'Artagnan 3/38
 Lennon J.—McCartney P.: Girl 5/41
 Help! 4/41
 Michelle 5/42, s českým textem J. Fláry 7/46

Prieto J.—Borovec Z.: Svatební 7/48
 Srnec J.—Černý R.: Amfóra 3/39
 Vornáčka J.—Blažek V.: Lékořice 4/40
 Americká lidová — Dylan B.: The House of the Rising Sun 6/39
 Americká lidová — Fischer I.: Kladivo 4/42

ELVIS PRESLEY

CYRILA

Hudba: Jaroslav Uhlíř / Text: Jana Žižalová

Ze soutěže MY 66 o písničku pro Václava Neckáře

Foxtrot

Nebud' smutná, Cy-ri-lo, počkej až se ro-zed-ní, navští-ví-me
jeden kraj, tam kde slunce po-le-dní sví-tí
na bo-ro-vej háj. Všichni trampí se tam znaj, lou-ky se tam
ze-le-naj, pla-ví ko-ně shříva-ma jen tak pro nic neřeh-taj,
mů-že za to snad ten kraj. Nad lou-ka-ma
modrý ne-be, celej ten kraj modře kre-je, jez tam hu-čí, slunce hře-je,
je to váž-ně hezkej kraj, všichni trampí to tam
znaj... Nebud' smutná, Cy-ri-lo, počkej až se ro-zed-ní,
navští-ví-me jeden kraj, tam kde slunce po-led-ní
sví-tí na bo-ro-vej háj...

AKO MÁM ŽIŤ BEZ TEBA

Hudba: Ján Siváček / Text: Katarína Hudecová

Z mezinárodného písňového festivalu v Bratislave

Zpívá Eva Pilarová

Tempo di Slow-rock

mf C G7 C Emi Dmi

A-ko mám žiť - bez rúží - vo vá- ze, Sa-harou ísť - a ne-dôjsť k o-á-

Emi C7 F Emi

ze? Pre-čo sa mám o svo-ju lásku stále báť a žal-my, miesto se-re-

Dmi7 D9 G11 G7 (tacet) C G7

nád počú-vať bez presta-nia? Ako mám žiť bez te-ba na blíz-

C Emi Dmi Emi C7 F

ku, ruky si hriať na chladnom ohnis- ku? Čakám, že snád' srdce

Emi Dmi7 G11 G C

ráz mi dáš do dľa-ní, až si tá láska podma- ní v jeden deň zne-na-zda-nia.

C Ami

Až zavolaš, môj hlas ti odpo-vie oz-ve-nou, až zavo-láš láskou sa roz-beh-

C Dmi7 G7 C Ami7 D9 D11 D7

nem zrosenou. hviez-dou no-cí a sinkom dní za-žiar očiam mo-jim o-kú-zle-

G7 *mf* (tacet) C G7 C Emi Dmi

ným! Ako mám žiť jedi-na ty to vieš, ty ortiel'svoj nado smou vy-ne-

Emi C7 F Emi

sieš, stačí len rieciť slovo "poč" a ja pôjdem rád a tvoj hlas hudbou se-re-

Dmi7 G11 >G9b C Ami Dmi7 G11 G9b C

nád bude znieť bez presta-nia, bu-de mi znieť, len pre mňa znieť, bez prestania.

CHTĚL BYCH SI VYJÍT

Hudba: Miloslav Ducháč / Text: Vladimír Dvořák

Z mezinárodního písňového festivalu v Bratislavě

Zpívá Josef Zíma

Tempo di volse

B^b Fdim Cmi7 F7 B^b Cmi7 F7 Cmi7

Chtěl bych si vy-jít dnes-ka na Mont-mar-tre. S frankem

F7 B^b B^b7 Fmi7 B^b7 Fmi7 B^b7 Fmi7 B^b7 E^b

v kap-se hor-ce snít. Cho-dí tam Ga-bin, chodí tam pan Sar-tre,

Gmi C7 Cmi7 E^b F7 B^b

proč tam ta-ké ne-za-jít? Chtěl bych si vy-jít podél ře-ky

Cmi7 F7 Cmi7 F7 Cmi7 D7 G7 F[#]7 G7 E^b

Sei-ny, slyšet val-čík - harmo-nik. A ja-ko kvin-tán,

B^bdim B^b Gmi C7 F7 B^b

láskou poblouzněný, křehké dív-ce koupit fík. Pít chladné

Fmi7 B^b7 E^b Cmi Fmi7 B^b7 Fmi7 B^b7 E^b

ví-no svědnou slečnou, po-kud by by-la slečna ta.

Cmi7 C7 F Dmi Cmi7 C7 Cmi7 C7

Sáhnout si troš-ku na tu pravdu věčnou, jak je ta ze-mě ku-la-

F7 B^b Cmi7 F7 Cmi7

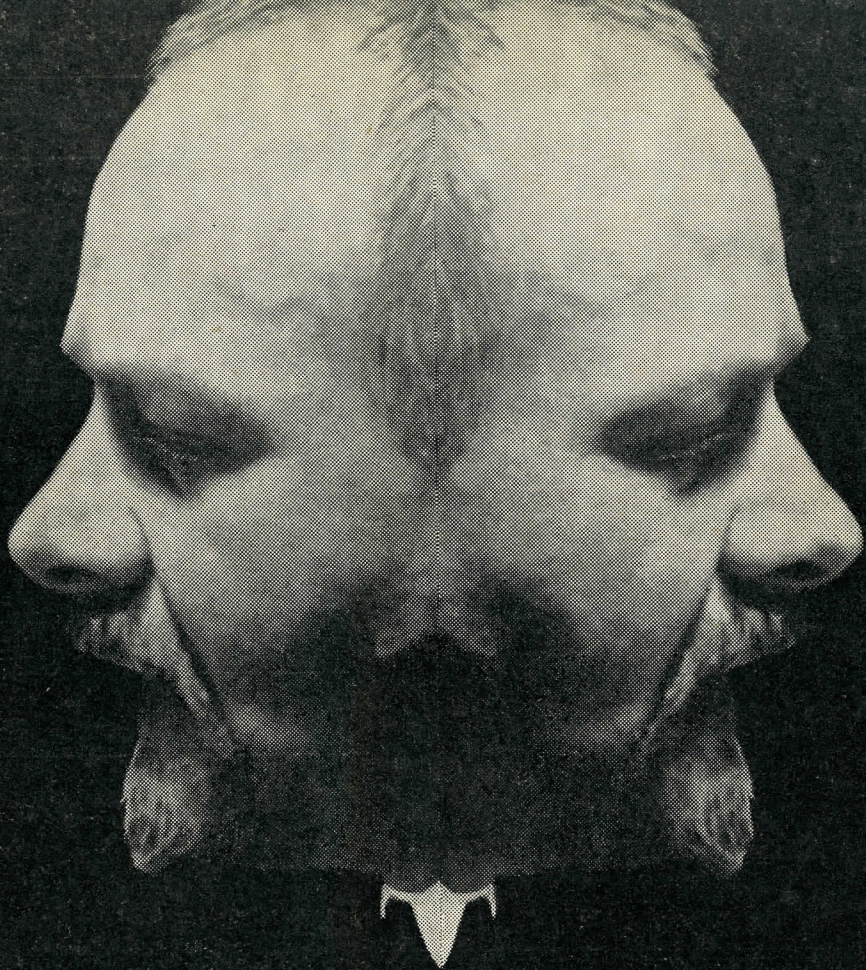
tá. Chtěl bych si vy-jít jen tak po Pa-ří-ži, hledat

F7 Cmi7 D7 G7 F[#]7 G7 E^b B^bdim

dá-my zá-let-né. Je-li-kož ji-né zá-vazky mě

B^b Gmi C7 F7 B^b

ví-ží, - cho-dím sdět-mi po Let-né.

IVAN VYSKOČIL
NÁVŠTĚVA
ČILI
NÁVŠTĚVY

UKÁZKA Z ROZHLASOVÉ ADAPTACE POVÍDEK

ČLOVĚK, KTERÝ NĚKOHU PŘIPOMÍNÁ

PAN DVEŘE (*jízda vlaku*): Promiňte, pane — ...

PAN OKNO: Óh, ó, jen račte, prosím, velice rád ...

PAN DVEŘE: Promiňte, pane, to je strašné tak najednou, oh, promiňte, pane, velice promiňte ...

PAN OKNO: Proč? Co bych vám měl promíjet? Od té doby, kdy jste přistoupil a jak jste přecházel přede dveřmi, tak jsem čekal, kdy jako začnete. Cítil jsem to v zádech. (*Pauza*) Dovolíte otázku? Já vám někoho připomínám, vídte?

PAN DVEŘE: Jaksi ...

PAN OKNO: Hm, hm, to jsem si myslel. A víte, koho vám připomínám? Víte, prosím vás, přesně, koho vám připomínám?

PAN DVEŘE: Vím! To vím, ale ...

PAN OKNO: Ale co?

PAN DVEŘE: Ale nemůžu si jako vzpomenout. Jak se jako jmenoval dál. Pepík — tedy Josef, to ano, ale hrome, jak dál? Porád se snažím, ale nevím, jak dál.

PAN OKNO: A tak! To je ono! Už je to tady! Takže vy vlastně nevíte, koho vám připomínám, co? No nevíte, kdepak!

PAN DVEŘE: Vím! Pepík, tedy Josef a dál ...

PAN OKNO: No, no, dál? Nenamáhejte se, vážený. Dál nijak. Nenamáhejte se, nevzpomenete si.

PAN DVEŘE: Ale vzpomenu! No přece Pepík... Pepík...

PAN OKNO: Ne, nevzpomenete! Pepíků je, jéje. Víc než dost. Já sám jsem třeba taky Pepík, proč ne? Těch je, Pepíků, ale ten, koho vám připomínám, to nejsem já. Kdepak. Ještě nikdy jsem to nebyl já, tak co. On to asi ani není Pepík, ten váš Pepík. Je to Pepík jen tak.

PAN DVEŘE: A je Pepík! A já si vzpomenu. Musím. Chodili jsme přece spolu jako kluci, mám to, hrome, na jazyku, ale pětáctýřicet let je holt pětáctýřicet let, no. Pětáctýřicet ...

PAN OKNO (*tíše si pobrukuje*): Nikdy se nevrátí pohádka mládeži: Dé, dé, dětství jako dé. Říkáte, že jste s tím Pepíkem chodili jako kluci. Jo, tak to bychom

měli zase jedno dětství. Kluci, to je dětství. Prosím. Všechno si poznamenávám. Podívejte, už si to znamenám tady do zápisníku. Ten je jen na to. No prosím. Z dětství připomínám dost často. A taky z dovolené. Elektrika. Fotbal. Florencie. To je jen jedna čárka. A to ještě nevěděl, jestli to byla Florencie nebo Neapol, kde se se mnou setkal. Jo, koukněte, ale nejvíc je těch, kdo nevědí, koho jim připomínám a odkud, hm. Tři a půl stránky! K dnešnímu dni. (*Pauza*) No tak to vidíte, že nejste sám, milý pane, komu takhle někoho připomínám. Nechte toho být, nevzpomínejte, už je to zaneseno! He, he. A to si nedělám čárky dlouho. Teprve asi rok. Jo, na připomínání já mám vloh, skoro každý zabere, to na něm poznám, ani nemusí otevřít ku...no, ústa. A to moje připomínání není snad obličejem, pane, kdepak, na fotkách já nepřipomínám. To je divný, co? K tomu připomínání musím být živý a celý osobně přítomný. To je, pane, dar od přírody. Prosím. Já, jak mě vidíte, jsem člověk, který někoho připomíná. To je jedno koho. Někákeho jiného člověka. To není jen tak, milý pane, kdepak. To je něco! Jsou z toho značný výhody, ano, ano, pane. No, taky to někdy leze na mozek, ale každý chleba je o dvou kůrkách, ne? Ale výhody tu jsou! Jako kupříkladu teď. Zrovna jedu na svatbu k jednomu, co jsem mu připomínal asi před půl rokem. Nejdřív nevěděl koho, ale nakonec se ustálil na strejčkovi z matčiny strany, na tom, co padnul na Drině. On vám toho strejčka vůbec neznal, nikdy ho neviděl, jakpak taky, ale já mu ho připomínal. A teď mi zrovna psal, že se žení a mermomocí, že musím přijet na svatbu, když jsem jako z rodiny. Tak tedy jedu. A pane, to je šance! Jakpak ne. Tam bude celá přízeň, tahleta povznesená nálada, a to se hned uzavře na život nebo sdružení, jen to hvízdne. A zase budou prémie. Jo, všeho musí člověk umět využít. Talentu, svatby, všeho. Nebo jste snad jiného názoru?

PAN DVEŘE: Jo, jo, musí.

PRŮVODČÍ: Žaboury, zastávka Žaboury.

PAN OKNO: To jsou jistě výhody, pane. To byste neřek', ale mě lidi často zvou. Jéje! A to proto, že když já jsem v ně-

jaké takové společnosti, tak tam vzniká takový dojem, jako že je tam mezi nimi zrovna někdo významný. Nikdo neví jako kdo, ale ten dojem tu jednou je a je taková slavnostní nálada, rozumíte? Snad to bude tím, že někdy osobně připomínám i velice významné osoby. Hlavouny, pane! Jen se na mne podívejte, dobře se podívejte, a řekněte, jak je tohle možné? Že při téhle vizáži připomínám třeba i takovýho mistra Josefa Suka nebo toho, co hrál taky na housle, toho ... no, Einsteina! Nebo tuhle jedna paní na mne spustila lámanou němčinou, protože si myslela, že jsem Hemingway. Tak tohle mně tedy nejde na rozum, pane, ale je to fakt. (Pauza) Ovšem, jak říkám, má to své výhody, tahle moje — řekněme přírodní úkaz, protože lidi pak mají k tomu, kdo jim někoho připomíná, úctu a důvěru. A důvěra, to je při naší branži to hlavní. Nejsem zkrátka cizí. To dá rozum, že nesmím připomínat zrovna nějakýho rošťáka, ale to já zase ne. I v tomhle mám štísko. Jo, dát se pojistit od takovýho Suka nebo Pláničky, po tom se vám lidi přímo ženou. No, kolik byste řek, pane, schválně, kolik byste řek, že mi dělají měsíčně prémie, no? Taký devatenáct stovek, pane! Kromě základu ovšem. Základ nedělá moc, to víte, ale připočtete k tomu devatenáct stovek a máte to!

PAN DVEŘE: A... ano. No, no, no.

PAN OKNO: A to to, prosím, dělám teprve čtvrtý rok. Co jsem vdovec. Ono to pochopitelně chce taky své, jako všechno. Člověk je pořád na cestách. A tak... To kdyby byla ještě Maruška, to bych nemohl, to ne. To by se jí nezamlouvalo. Maruška měla ráda klid a samotu, víte, ale aby přitom nebyla sama, jestli rozumíte.

PAN DVEŘE: No jo, to jo. To jsou tak starosti. — Pepík... a dál...

PAN OKNO: Ale jinak, co já si užiju, pane, to je někdy k popukání! Znáte lidi. Jéje! To vás nejdřív okukují, pracuje to v nich, nevědí jak začít, rozumíte, no a pak se osmělí a jdou do toho. A já nic. Jako že nevím. Rozumíte? A oni nevědí, jestli vám jako mají tykat nebo vykat, takové ty řeči kolem dokola a o ničem, snaží se zachytit, potí se, nejraději by z toho nějak ven, ale já nic, já je v tom nechám. Jen si dej, říkám si, sám sis začal, tak si dej!

To si říkám a mám z toho plezír, protože moc dobře vím, jak a co bude. (Pauza) A vidíte, teď mi dochází, že vy jste vlastně první, s kterým mi selhaly nervy. Ach, vy jste mi dali! (Pauza) Ale co vám to tu vlastně vykládám, vidíte?

PAN DVEŘE: Ale jó, to je docela pěkný. Docela povedený. Vy si užijete...

PAN OKNO: Psina, že jo?

PAN DVEŘE: Tak, tak.

PAN OKNO: Psina, hm. No ano, psina. Možná psina, jak jinak. A taky prémie. Teď jo. Ale dřív? Radši nemluvit. Co já vám z toho měl trápení a bolestí a zoufalství, pane, mě to dočista zjinačilo. Já jsem dočista někdo jiný. Já jsem invalida! Vždyť mne si jako mne nikdo nikdy nevšímal a nikdo nikdy nepamatoval, já jsem tady vždycky a furt za někoho jinýho. Koukněte se na mne, nemyslete na toho Pepíka, hergot!, a podívejte se, promiňte, podívejte se, prosím vás, na mne, pane! Podívejte se! Tak. Vidíte? Ne? Nevidíte. Nemůžete vidět, že já jako já vlastně vůbec nejsem, pane. Nejsem. Copak člověk není zrovna to, jak si ho druhý pamatují, jak se na něj dívají, co k němu cítí a tak. Ale takhle? Tím pádem není vůbec zajímavý a důležitý, jak se jmenuju a jestli se vůbec jmenuju. Vůbec nic.

PAN DVEŘE: No jo, no jo, to je dobrý. Devatenáct stovek k základu, to je zatraceně dobrý. To vám přeju, pane. Moc.

PAN OKNO: Moc, je toho moc. Už od dětství to s sebou vláčím. (Pauza) No, co byste řek tomu, že i pro moji maminku jsem byl někdo jiný? Co byste tomu řek, že i tý své mamince jsem připomínal? Ferdáčka jsem jí připomínal, toho, co umřel na souchotě, když mu bylo devět. Byl o dva roky mladší než maminka, strýček Ferdáček, a tak mi maminka, když byla vůbec nejvíc ke mně, když byla nejvíc maminka, tak mi říkala Ferdáčku. Chudinka o tom nevěděla, kdepak, ale říkala to. Ferdáček žil. A já? A co já? Pane, člověk... člověk si zvykne. Na všechno. — No, zvykne. A oženil jsem se. Z lásky. Teď jsem z toho venku, říkal jsem si, teď mám jistotu, teď jsem kdo jsem, alespoň pro Marušku jsem ten její jediný. Já nevím, jak to říct, pane. Ale rozumíte mi, ne? Jistota, pane. No a Maruška si mě vzala — proto, že jsem jí připomínal

nějakého Pavla Šplíchala od nich z vesnice. I v tomhle jsem byl za někoho! I v tomhle. I v tomhle. A z toho jsem se vám už nevzpamatoval. Ne. Ne. To nešlo. Žili jsme s Maruškou jako holoubci, jak se říká, pane, udělal jsem Maruše první poslední, co jsem jí na očích viděl, do poslední chvíle, pane, jsem se od ní na krok nehnul. Všichni si říkali — láska! Ne, pane. Zoufalství! *(Pauza)* Promiňte, máme to ale dneska divný den, co? Ráno sprchlo a teď...

PAN DVEŘE: Ale to nic, to víte, to už je život. Furt nemůže svítit slunce, vemte si třeba minulý týden... Ale já budu vystupovat. Jedu do Betáně k mladým. Lůda, jako zeť, mě čeká na zastávce, on je u dráhy. U dráhy, no jo, to má dobrý. To má režii. Lůda.

PAN OKNO: Na toho Pepíka jste si nevzpomněl, co? No bodejť, to pustě z hla-

vy, drahý pane, nezlobte se na mne a mějte se dobře! *(Pauza)* A děkuju vám! To víte, někdy to jednomu ujede. Ale řeknu vám, kdyby byl nějaký Ježíšek, hehe... *(Zvuk zastavujícího vlaku)* Tak sbohem.

PAN DVEŘE: Jo, jo, sbohem. *(Vystupuje)*

PAN OKNO *(z okna na perón)*: Tak kdepak je máte? To se asi omeškali, ne?

PAN DVEŘE *(z perónu do okna)*: No, no, asi. To víte, on zeť, jako Ludva, je u dráhy. *(Pauza)* Hrome, jak tak na vás koukám, vy jste v tom vokýnku jako obraz. Hrome, promiňte, pane ... *(Zahvízdání)* Promiňte, nejste vy nějaký Pepík ... *(Hvízd lokomotivy)* Pepík Vajt! *(Vlak se rozjíždí a nabírá rychlost)*

PAN OKNO: Cože? Vajt? Ano! Vajt Josef! Já jsem Vajt! Já jsem! *(Křičí, hlas se vzdaluje, vlak jede naplno)* A kdo jste vy? Proboha, kdo...

**Československé divadelní a literární jednatelství, Vyšehradská 28,
Praha 2 — Nové Město**

A. Arbuzov ROMANCE VE TŘECH. Hra o 3 dílech. Přeložila A. Morávková, upravila E. M. Kavanová

Anonym BENÁTČANKA. Komédie o 4 dějstvích. Přeložil J. Pokorný

M. Ch. Feiler NÁPOJ LÁSKY. Komédie o 5 dějstvích. Přeložil B. Becher

G. Kaiser NAPOLEON V AMERICE. Přeložil a volně zpracoval M. Zbavítel

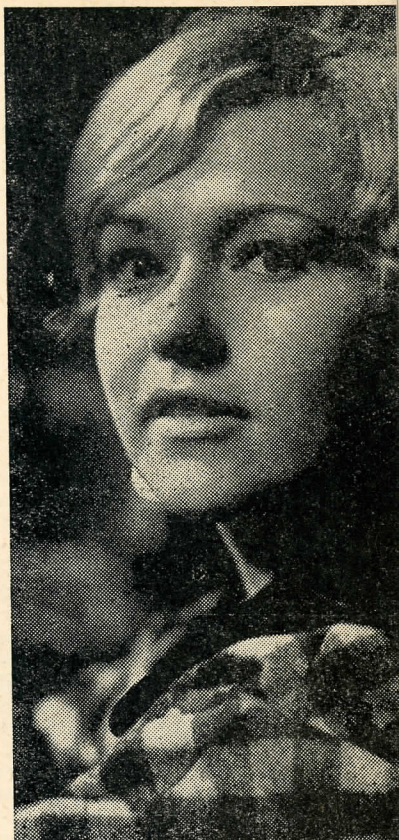
L. Pirandello JAKOU MĚ CHCEŠ. Přeložila E. Ruxová. Malá řada

Ch. Fry VELICE HOJNÝ FÉNIX. Komédie o 1 dějství, Přeložil B. Hodek. Malá řada

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu DILIA, Celetná 25, Praha 1 — Staré Město, telefon 628-31

SEMAFOR UVÁDÍ ŠEST ŽEN

Snímky V. Sochůrka jsou z německé verze Šesti žen, ve které mj. zpívají a hrají Helena Blehárová j. h. (na protější straně), I. Ročáková nahore a N. Urbánková s M. Horníčkem vlevo.

JOSEF PODANÝ

TŘICET NIKLOVÝCH

„Milý synu,“ pravil šedovlasý a velice starý muž. „Připrav se, je čas. Ale vyslechni ještě mé rady. Nezapomeň, co všechno se změnilo, a vyvaruj se minulých chyb. Musíš se umět přizpůsobit. Neodlišuj se od ostatních, dělej vždy to, co oni, jinak si je popudíš proti sobě. Získej si jejich lásku a náklonnost třeba i tím, že budeš mít jejich chyby. Pak teprve přijde tvá příležitost. Potom přijď a potěš mé srdce sdělením, které očekávám.“

Toto řka, chtěl ještě cosi připojit, ale dech, vycházející z pootevřených úst, zvlínil už jenom jeho nažloutlý vous. Stařec usnul.

VÝPOVĚDI

Výpověď
detašéra K. B.
(48 r.)

Doktora jsem znal z hospody. Ani nevím, jak dlouho tam vlastně chodil. Aspoň takových pět šest let, přinejmenším. Ze začátku jsme si ho ani moc nevšimli. Seděl v koutku, cucal pivo, naslouchal

hovorům, ale protože na fízla nevyypadal, nikdo se o něj nestaral. Později si začal přisedávat. Byl takový nesmělý, ale když přece jenom něco řek, tak to vždycky sedělo. Proto jsme mu taky říkali doktor, že všechno věděl. Cím byl opravdu, to nevím. Ale měli jsme ho rádi.

Výpověď
ak. malíře M. L.
(39 r.)

S doktorem jsme mluvili poprvé, když jsme sháněli třetího na mariáš. Zeptali jsme se ho a on řekl, že to zkusí. Pak chtěl znát pravidla. Chtěli jsme toho hned nechat, ale on žadonil a tak jsme mu to vysvětlili. Ještě nikdy jsem neviděl, aby někdo pochopil mariáš tak rychle. Navíc měl neuvěřitelné štěstí. Nesl, jako by nám četl list, a dvě sedmy mu chodily, kdy si vzpomněl. Když už vyhrával moc a my začínali být trochu vzteklí, najednou se začervenal jako drůžička. Potom hrál chvíli vždycky nepozorně a všechno zase pustil. Byl to takový nenápadný chlapík, jen ta hlava za něco stála. Bíbr, velice podlouhlý obličej a hrozně živé, až uhrančivé oči. Sedávali jsme s ním rádi, aspoň pokud se moc neopil, to potom trochu unavoval. Ale je ho škoda.

Výpověď
automechanika P. C.
(31 r.)

On vám v ničem neznal tu pravou míru. Nejdřív sedal u piva jako puta. Jenže pak mu to zachutnalo, naučil se do toho zadívat prcky a to se pak vždycky hrozně zlíł. Pak chodil od stolu ke stolu a říkal, že má důležité poslání, že my nic netušíme, ale on nás zachrání. To má každý něco. Jeden se pere, druhý všecko slíbí, další usne a doktor měl holt to svoje poslání. Jednou mě to namíchlo a promluvil jsem mu do duše. Jako aby si všiml i jiných věcí, třeba ženských. Takhle se moc odlišuje od ostatních a nikdo by ho nesnes. Pak jsem mu ještě nakecal, že se o něm začalo šuškat, že asi není normální. Ale jak říkám, on neznal v ničem tu pravou míru. Ještě ten večír dostal na chodbičce facku od Mařky.

V ý p o v ě ě d
krejčího V. P.
(42 r.)

Doktor měl hrozně rád děti. To se mi na něm moc líbilo. Tedy nejdřív jsem to ani nevěděl, držel jsem ho jen za takového praštěného intelektuála, který spadl do bláta. A to on skutečně taky byl. Ale jednou nám stonal kluk a já si šel do hospody pro cigarety. Doktor právě odcházel, měli jsme stejnou cestu, a když jsme došli až před náš barák, tak jsem ho na chvilku pozval dál. Kluk topil, měl skoro čtyřicet, a doktor se začal nervózně vrtět na židli, pak vstal a řekl, že je v momentě zpátky. To taky byl. Přines takovou bílou pilulku, byla hrozně placatá, abychom jí dali klukovi. Ošival se při tom jak student a říkal, že do lékárny je to jen kousek a že utíkal. Tak jsme to klukovi dali a poděkovali jsme mu, ale on zase, že to vlastně poplet, že pro to nebyl v lékárně, ale za rohem, kde bydlí jeden jeho známý, a ten že má tyhle pilulky doma a že to určitě pomůže. Pak kluka pohladil po tváři a řekl, že už se nachýlilo a on že musí domů. Ale že prý není zač, že to opravdu nebylo daleko. Takový to byl člověk. Ale ta pilulka účinkovala znamenitě. Ráno byl kluk fit.

V ý p o v ě ě d
hostinského L. S.
(52 r.)

Byl to dobrý host. Platil vždycky řádně a nikdy nechtěl na dluh. A utrácel hodně, musel mít pěkný příjem. Měl svoje chyby, jako je máme všichni, ale byly to lidské chyby. Třeba se namazal a pak měl moc řečí. Ale nebral se a nikdy nic nerozbil, tak co. On toho taky moc nesnes. Stačilo pár piv a panák k tomu. Jenom vína, toho vydržel dost. Později mi několikrát dělal do ženy. Ale nic. Když vystřízlivěl, hrozně se omlouval. Pak začal chodit s Magdalenou, ale to už bylo k poslední. Jednou jsme spolu měli takový malý, no, dobře to dopadlo. Byl to dobrý host. To máte taky tak. Jednou chtěli hosti kyselé rybičky a chleba, to je k pití to nejlepší. Ale já jim to nemoh dát, protože mi to zrovna ti rošťáci nedovezli. Doktor se vytratil a ve chvíli byl zpátky se dvěma bochníky a pikslou uzlů. Ne, počkejte, dvě piksly

to byly. Chtěl jsem mu to zaplatit, ale nechtěl ani slyšet. Povídal — Petře — jak se napil, tak mi říkal Petře — já to mám od jednoho známého, který bydlí hned tady za rohem, má toho doma spousty a tohle mi daroval. A tak jsem tím tenkrát nakrmil celou hospodu zadarmo.

V ý p o v ě ě d
svářečky M. M.
(29 r.)

Víte, on se mi ani moc nelíbil, vždyť na něm nic nebylo. Ale obdivovala jsem, jak všemu rozuměl. Musel mít ohromné vzdělání, vždycky se zamračil, když jsem řekla sprosté slovo. Ale hlavně jak uměl mluvit, úplná báseň. Tak si se mnou ještě žádný chlap nepovídal. To jsem vydržela sedět celé hodiny, poslouchala jsem a ani jsem nešpitla, fakt ne, protože to, co povídal, no tak si představuju poezii. Oni si všichni mysleli, že spolu chodíme, ale my se scházeli jenom v hospodě, nikdy mě nikam nepozval. Jenom jednou. To mi dlouho vypřávil a stále pil, hrozně to míchal, čuně jedno, pak mě začal nabádat, to už měl vždycky dost, když začal nabádat, a nakonec ztuhnul. Bylo mi ho líto a chtěla jsem ho dotáhnout domů. Ale on mi nechtěl říct, kde bydlí, a pořád odpovídal, že nikde. Tak jsem ho napůl odnesla k sobě a vrazila do něj tuplovaného turka. Asi za hodinu se trochu probral a vypadal zmateně, jako novorozeně. Nebo jako můj první kluk, jenže ten neměl tak prořídle vlasy, ale kdyby neměl doktor tak prořídle vlasy, tak by vypadal úplně tak. Chtěla jsem být k němu milá, ale on se hrozně polekal. Utek mi na záchod, zamknul se a vydržel tam až do rána. Víte, on chudák asi nemoh. Ale přísahám, že jste první, kterým to povídám. Koupila jsem mu ty nejkrásnější růže, jaké jsem mohla sehnat.

V ý p o v ě ě d
důchodce J. I.
(68 r.)

Ono nic není tak, jak to vypadá. Dneska se toho hodně namluví, ale já bych to tak nebral. Tedy přiznávám, že mně doktor nejdřív taky imponoval. Já mám totiž od mládí takového konficka, zajímám se o dě-

jiny a filosofii. A v tom on se opravdu vyznal, to mu zase musím nechat. Mockrát jsme si spolu zafilosofovali, jeden čas mě hodně vyhledával, to mi každý dosvědčí. Nazýval mne svým přítelem, ale možná, že to bylo takové kamarádčkování nad sklenicí. Pak mi také sliboval, že se mi jednou svěřím s důležitým tajemstvím, že budu první, komu to řekne. Až ale přijde čas, že prý je pověřen důležitým posláním a kdesi cosi. A to jsem si řekl — od toho radši dál. Snažil jsem se diskretně varovat ostatní štamgasty, ale to jsou takoví důvěřiví lidé a nedali na má slova. Ale jak říkám, kdoví, co to bylo vlastně zač. A pámbu ví, před čím to vlastně utíkal.

Výpověď řidiče M. P. (40 r.)

Doktor byl starý asi jako já, i když na první pohled vypadal starší. Neznal jsem ho tak dlouho jako ostatní, přestěhoval jsem se sem teprve před rokem. Byl to alkoholik a občas obtěžoval ženské. Prý takový vždycky nebyl, ale já už ho znal jen takhle. Ale stejně se mi zdál docela milý, opravdu. Každému pomohl, každého se zastal. I Mařky, to je hostinská, dělala v kuchyni. Pěkná mrcha. Jednou ji chyt hostinský ve sklepě s jedním závozníkem, co sem vozil sudy s pívem a sodovky. Najednou jsme slyšeli hrozný řev, všichni jsme seběhli dolů, doktor první, a nebýt jeho, tak by snad hostinský ženu na místě zabil. Dodnes nechápu, jak se ho podařilo tomu skrčkovi uklidnit. Mluvil jsem s doktorem ještě pár dní předtím, než to udělal. Byl najednou takový nešťastný, položil mi hlavu na rameno a plakal. Opravdu plakal. Říkal, že ho nikdo nemá rád, že už nedokáže splnit, co si přesevzal, že k tomu nemá dost sil a co prý tomu řekne tatínek. To se někdy stává, tak jsem tomu nepřikládal žádnou váhu. No přece jsem to nemohl tušit, ne?

Výpověď soudního lékaře dr. P. P. (34 r.)

Přivezli mi ho sem už mrtvého. Asi nebyl zcela normální. Prý ho našli v té hos-

podě na záchodku, když si někdo všiml krve, která vytékala do vedlejší kabinky. Přeřezal si tepny na rukou i na nohou. Pak si chtěl zřejmě ten nůž vrazit do srdce, ale netrefil se. Rána šla níž, pod žebro. Stejně by asi dlouho nežil. Orgány byly silně narušené, zejména játra a ledviny. Pitevní nález mohu předložit. Můžete si na něj hned počkat, jestli chcete, jen co si umyjí ruce.

Výpověď zaměstnance pohřební společnosti C. S. (56 r.)

Měřil metr šestašedesát. Byla to normální rakev. Pohřeb byl krátký, bez hudby a bez zpěváků. Složili se na to známí, protože se k němu nikdo nehlásil. Asi nikoho neměl. Bylo tak dvacet lidí, řekl bych. O moc víc jich nebylo. Kněz odmítl přijít. Zřejmě kvůli té sebevraždě. Jenom jedno bylo na tom pohřbu zajímavé. Když jsme pak popadli rakev, málem nám vylítla z ruky. Nikdo z nás nepočítal, že bude tak lehká. Kdyby to nebyla blbost, přísahal bych, že byla určitě o dost lehčí, než když jsme to chystali. Skoro jako kdyby byla prázdná, rozumíte? Ale to tam radši nepište.

★ ★ ★

Šedovlasý a velice starý muž seděl se vztyčeným kostnatým ukazováčkem a hleděl pohledem smutným a prastarým.

„Synu, synu, tys tomu dal. A to už podruhé. Dám ti ještě jednu příležitost. Ale teď musíme počkat. Čekat, čekat, čekat. Zase asi dva tisíce let...”

Helmův snímek z představení pantomimického souboru Vysokoškolského klubu Bruno AMORGIE.

POLIBEK VE DVEŘÍCH

Hudba: Jaroslav Uhlíř / Text: Ronald Kraus

Zpívá Jiří Grossmann

Slow-rock

Ami Emi Ami G Ami Emi

Po-libek ve dveřích mi dá a řekne čao,

F G E7 Ami

jen jeden polibek a tiše klapne klí - č. já si pak

F Emi Ami F B^b

za-jdu vzteky na ka-ka-o sám do mlé - kár - ny, za roh

G C Emi Ami G

na Po-říč. Po-libek ve dveřích mi dá a tím to hasne,

Ami Emi F G E7

jen jeden po-li-bek a jsem tu za-se sám,

Ami F Emi Ami F

mě u těch dveří vů- bec není jasné, proč u nich

Dmi G C G C Ami

denně takhle postá- vám. Po- li-bek jeden, snad si

F Dmi G7 C

myslí, že mi stačí i když tu stojím ho-di- nu,

G C Ami F

snad ji ty její no-vý jehly tlačí a za dveř-mi

Dmi D7 G F G C

má přísnou ro-di - nu... Po- libek ve dveřích mi

Emi Ami G Ami Emi F

da a řekne čas, jen jeden po-libek a ho-dí ka-de-

G E7 Ami F Emi

ří, já dneska ne-chci jí - ti na ka-ka-o,

Ami F G C F C

zí-tře však znovu ča-o u dve-ří

JEHLY V JEHLIČI

Hudba: Josef Pech / Text: Ronald Kraus

Ze soutěže 12 nových k táboráku

Medium Beat

B^b Dmi Cmi7 F7 B^b Dmi Cmi7 F7 B^b B^b7

Moderní večerní jehly mám, dneska je na pár dní uschovám, po lesích jehly se

E^b E^bdim B^b C7 F7 B^b Dmi Cmi7 G7 F7

ne-ni-čí, bosa tam chodím ai vje-hli-čí, pliso-vá su-kén-ka od tchý-ně

B^b Dmi Cmi7 F7 B^b B^b7 E^b E^bdim B^b C7

plisť ai u-lo-ží do skříně, vá-dolí dšinsy se prohá - ní, za arnou vy-běhnou

F7 B^b B^b7 A^bmi B^b7

do strání. Holičmi od-pustí, vlasy se roz-pustí, náhradní volno mo-je rtěn-ka do-sta-

E^b9 D^b9 C7

ne, červenou do tvá-ří oheň mi roz-sá-ří a ví-tr u-dě-lá fou-ka-nou,

F7 B^b Dmi Cmi7 G7 F7 B^b Dmi

kdy se mu za-se-ne. Mo-der-ní po-hodlí do-ma mám. večer se o-devzdám

Cmi7 F7 B^b B^b7 E^b E^bdim B^b C7 F7 B^b

lesním tmám, až mě pak rozplá-če modrý dým. kohničku šťastně se u-lo-žím.

KE KORUNCE KORUNA

Hudba: Jiří Bažant, Jiří Malásek, Vlastimil Hála

Text: Vratislav Blažek

Z filmového muzikálu Dáma na kolejkách

Tempo di boogie-woogie

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, o-sm, devět, deset! Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, o-sm, devět, dvacet! Jedna, dvacet, tři padesát

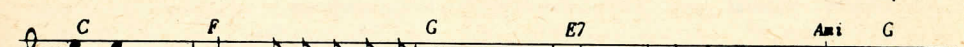
Ke ko-run-ce ko-ru-na, ko-ru-na, ko-ru-na.
Vkládní knížka vý-herní, vý- herní, vý-her-ní,

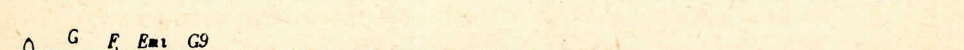
Moudrý ob-čan pravdu má a do-ve-de snít. co je v ní,

to si bu-deš žít! Moud-rý občan pravi-del-ně o- de- vzdává spoři-

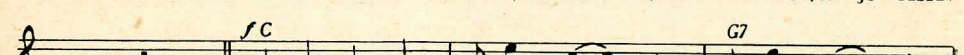

tečně, moudrý občan pilně střádá a šťastněna má ho rá-da.

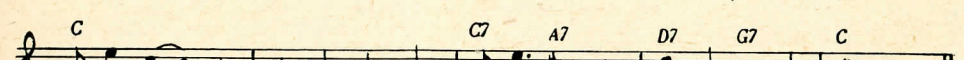

Jé, jé, jé, jé!

Dvanáct ti-síc, třináct tisíc, čtrnáct ti-síc, patnáct tisíc.
dvě pa-desát, šest pa-de-sát, dvacet ti-síc, o-sm třicet,
de-vět, deset, spo-dek, svršek, sto-pa-de-sát, sto-že-desát,
de-va-desát, čty-ři dvacet, třicet ti-síc, dvěstě tisíc,
pět-set ti-síc, šestset tisíc, mi-li-ó-nek, to je balík!

Až bu-deš mít vyhrá - no. vy-hrá - no.

vyhrá-no, tak si kou-píš pi-á- no. bu-deš na něj mít!

© 1966 Panton, Praha—Bratislava

je název nové celostátní soutěže o nejlepší zpěvačku (zpěváka), kterou vypisují Park kultury a oddechu J. Fučíka v Praze, Čs. televize, Čs. rozhlas, redakce časopisů Melodie a Repertoár malé scény. Soutěže se může zúčastnit každý občan ČSSR, který ke dni 27. května 1967 dosáhne věku 15 let a není starší 25 let, přihlásí se k účasti písemnou přihláškou a bude zachovávat všechny podmínky soutěže. Přihlášky přijímá Park kultury a oddechu J. Fučíka (programové oddělení, Praha 7, Holešovice). Uzávěrka pro podání přihlášek je 31. 1. 1967 (podle data poštovního razítka). Účastníci, kteří projdou neveřejnými vyřazovacími zkouškami (v době od 5. do 17. února 1967), budou rozděleni do veřejných kol, která se konají v dubnu a květnu. Z každého veřejného kola postoupí dva soutěžící — zpěvačka a zpěvák — do finále, které se bude konat 27. 5. 1967 a bude vysíláno přímým přenosem Čs. televizí. Účastníkům finále hradí pořadatelé cestovné a diety, náklady spojené s účastí na vyřazovacích zkouškách i veřejných kolech hradí si účastníci sami.

Porota sestavená z našich předních hudebních odborníků a zpěváků bude hodnotit zpěv, celkové vystupování i oblečení. Vítězové obdrží věčné ceny, Čs. televize zařadí jejich vystoupení do televizního vysílání Studio B a Čs. rozhlas do zábavného pořadu Mikrofórum, Park kultury a oddechu J. Fučíka v Praze bude vítěze představovat v rámci pořadů „Mladí tančí v Parku“ po tři neděle ve Sjezdovém paláci.

Na základě přihlášek budou soutěžící pozváni písemně k předběžným vyřazovacím zkouškám. Pro tuto zkoušku musí být připraveni zazpívat nejméně dvě taneční písně, z toho alespoň jednu z českého repertoáru. Soutěžící jsou povinni přinést ke zkoušce notový materiál pro rytmickou skupinu (piano, kontrabas, bicí) nebo alespoň klavírní part. Na veřejném kole zazpívá každý soutěžící pouze jednu písničku. Soutěž se týká všech oborů spadajících do oblasti populární hudby (taneční písně, písničky malých scén, beat, jazz, šansony).

HARLEKÝN

Hudba a český text: K. L. Petrů

Původní text: Charles Van Lerberghe

Z repertoáru skifflové skupiny KONTRA

Medium tempo

Měl roz - tr - ha - ný, starý plášť a ru - ce zkřehlé
chladem, hlubo - ké o - či, dlou - hý vlas, žalu - dek
sevřený hladem, od města k městu táh' ká - ru, svět svůj celý,
na cípech kukly mu rol - nič - ky zněly, pí - seň za písni hrá - la
celý den v jeho ňadru mla - dém. Za har - le -
kýn - ský smích dal ce - lý mla - dý svůj život v sáz - ku a
přece jen šťasten byl, měl ko - lom - bí - nu, svou malou krás -
ku, věrně mu v trápeních po boku stá - la, radost a štěstí mu
parlando
vrací - va - la, vždy ú - směv na rtech, v pohle - du klid a v srdci
alla Marcia (rytmicky)
něžnou lás - ku. Jdem životem svým, tou a - ré - nou ži - tí, jak

Vážení čtenáři!

Vzhledem k tomu, že se často během roku obracejí mnozí z Vás na redakci časopisu nebo na Vydavatelství Orbis s prosbou o zaslání chybějících čísel a nelze Vám většinou vyhovět, protože je časopis plně rozebrán, doporučujeme Vám zajistit si kompletní příští ročník vyplněním a odesláním připojeného objednáciho lístku. Zaslání objednávky neodkládejte, protože nám jejich souhrn poslouží při stanovení celkového nákladu časopisu.

S pozdravem Vydavatelství časopisů Orbis

JÓGA A JEJÍ PRAXE

je název pravidelné rubriky měsíčníku Amatérská scéna. PhDr Karel Werner zde podává souhrnný pohled na celou problematiku jógy a současně také spolehlivé návody ke cvičením. Největší část seriálu, doprovázeného bohatou fotografickou přílohou, tvoří výklad o přímé praxi hathajógy, tj. tělesných cvičení. Cyklus poukazující na souvislosti jógy s uměním a na praktickou pomoc, kterou jóga přináší kultuře pohybu a celé tělesné zdatnosti člověka, je v tomto rozsahu první prací v naší literatuře. Měsíčník AMATÉRSKÁ SCÉNA lze získat výhradně abonováním na adrese Poštovní novinová služba, administrace odborného tisku, Jindřišská 14, Praha 1.

ODSTŘIHNĚTE

Přihlašuji se k pravidelnému odběru časopisu

REPERTOÁR MALÉ SCÉNY

a žádám o zaslání na adresu:

.....

.....

.....

.....

dne

podpis

Titl.

POŠTOVNÍ NOVINOVÁ SLUŽBA

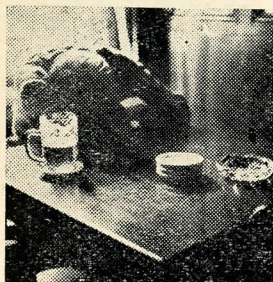
Okres

Čtenářská soutěž repertoáru malé scény Odpověz jednou větou!

V říjnových dnech se sešel redakční kruh Repertoáru malé scény a v potu tváře zhodnotil záplavy příspěvků do čtenářské soutěže, v níž soutěžící charakterizovali jednou větou postupně otiskované snímky.

MÁME JEN PĚT KONÍ!

Proto po čilé diskusi a bojovém hlasování bylo vybráno těchto pět nejvtipnějších odpovědí (bez pořadí):

◀ **Český sen**

Jana Malá, tč. Truhlářská 4, Praha 1

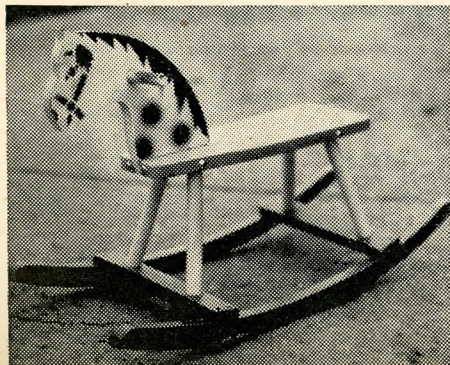
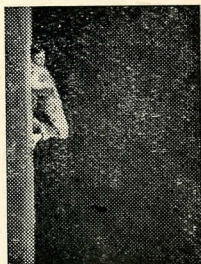
◀ **Judito, kde jsi?**

Lída Hinzlová, Liebknechtova 4, Praha 5

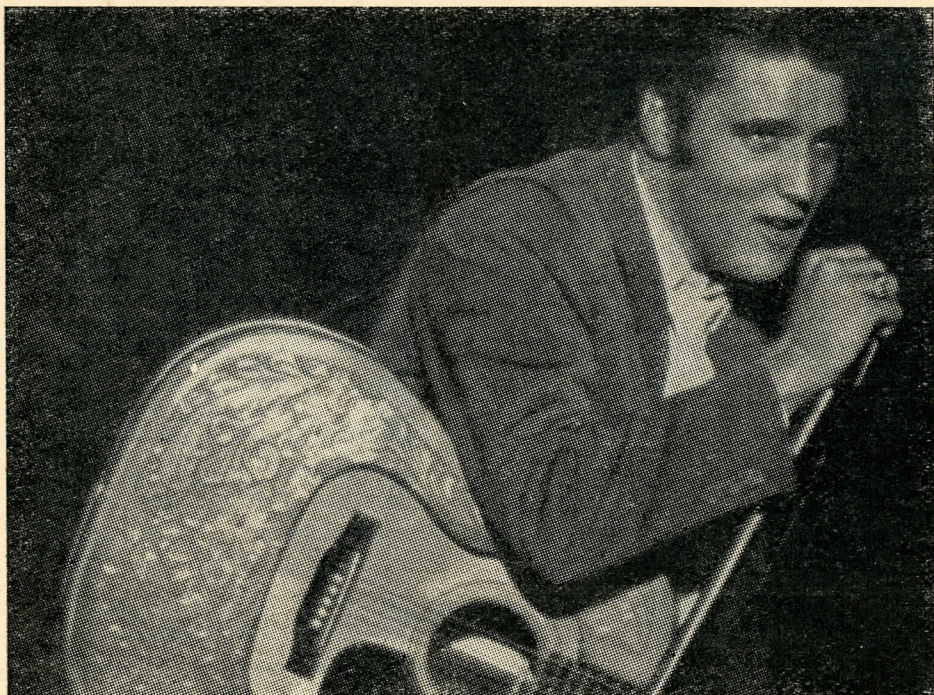
▶
**Kdyby viděl mne,
ztratil by hlavu úplně**
Jana Lapešová,
Čkalova 15, Praha 6

▶
**Vyměním dobře živenou
hlavu za kybernetický
stroj – nabídky v Hostivaři**
Lejla Bernášková, Herálecká 957/b,
Praha 4 – Krč

▶
**ještěže závatná Změna stanoviska
je Pouze přeludem duševních krizí
jinak by Zhubila tetanem Tříska
a ne Vlastní dýka ba Ani kord cizí**
Zdeněk Kříž, ředitel ZDS,
Vlčice u Jeseníku 9

Redakce blahopřeje všem vítězům a zasílá jim expres doporučeně houpacího koně

Elvis Presley

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p.

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény:

Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková

Grafická úprava: Valdemar Ungermann. — Technická redaktorka: Jana Zubíková

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůňek, Jiří Černý, Miroslav Kovářik,

Josef Škvorecký, Jan Šrámek, Jaroslav Vedral, Ivan Verner, Ivan Vyskočil

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 22 10 54

Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS, o předplatném informuje a objednávky přijímá každá pošta i doručovatelé;

objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku,

odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřišská 14

Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 15. listopadu 1966

© Orbis, 1966 — F-10*61912

Právo k provozování uveřejněných textů zadává

Československé divadelní a literární jednotelství, Praha 2, Vyšehradská 28;

autorská práva autorů hudebních skladeb chrání

Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20

NÁPAD

Hudba: Jaroslav Uhlíř / Text: Ronald Kraus

Zpívá Jaromír Mayer

Moderato s beatem *Ami* *Emi* *F*

Když v dálce hřímá a bliká zá-pad od-háním tí-seň,

Bb *G* *F* *G* *C* *Ami*

která tu klí-má a mě ne-za-jí-má. V té chvíli dří-má

Emi *F* *Bb* *G*

v mé hlavě ná-pad, že složím pí-seň jak oheň dý-má

F *G* *C* *Ami* *F* *C*

a jak jsem pří-ma. Song začnu od re-fré-nu a hodím

Ami *F* *D7* *G*

do bé-moll, když vyhra-je první ce-nu pů-jdu ha-sit svě-tabol...

F *G* *C* *Ami* *Emi*

Kdo blíž si vší-má, ví, že můj ná-pad a tím i

F *Bb* *G* *F* *G*

pí-seň už taky hří-má, no a že je pří-ma...

Pražská Pantomima Alfreda
Jarryho uvádí pořad Traumatata
koloniálního distojníka. Foto
Helm

rimS

12